ŞI FLUTURII SUNT LIBERI...

de

LEONARD GERSHE

În româneşte de

NICOLAE NICOARĂ

ŞI FLUTURII SUNT LIBERI ...

de Leonard Gershe

Piesa dramaturgului american contemporan L. Gershe e, în bună măsură, cunoscută publicului românesc prin intermediul filmului cu acelaşi titlu, căruia i-a slujit drept scenariu şi care, nu demult, a rulat în reluare pe ecranele cinematografelor din țara noastră.

E o lucrare dramatică cu puternice accente educative, într-un fel exemplare pentru sănătatea morală a tineretului de azi, de totdeauna şi de pretutindeni.

Căile existenței ce se deschid în fața celor ce ies din adolescență, mai ales în societatea burghezo – capitalistă sunt pe cât de numeroase, pe atât de întortocheate, ademenitoare şi înşelătoare.

Opțiunile pot fi (şi uneori sunt) influențate de mediul social, de educația din familie care, la rândul ei, poate fi excesiv - puritană sau exemplar – libertină, ca în cazul celor doi eroi principali din piesa noastră.

Acțiunea se petrece în decursul unei singure zile, în locuința tânărului Don Baker la New York, într-un cartier din răsăritul Manhattanului.

Tânărul Don, un handicapat, (e orb din naştere) s-a instalat aici pentru a se sustrage tutelei paralizante a mamei sale, deoarece, în ciuda infirmității majore, el are un echilibru moral excelent, se ocupă de muzică, şi-a format o cultură temeinică prin lecturi în alfabetul Braiille şi doreşte astfel să-şi câştige o anumită independență onestă.

În camera vecină a apărut Jill Tanner, o tânără de 19 ani care la 16 ani se căsătorise „din dragoste”.

Întreaga acțiune a piesei se desfăşoară în aceeaşi zi, în locuința lui Don Baker situată pe cea de a unsprezecea stradă din New York.

PERSONAJELE

DON BAKER
JILL TANNER
RALPH AUSTIN

ACTUL I

DON: (ridicând receptorul) Alo, mama?...Ştiam eu...da, mamă, eu le ştiu pe toate. Am în gură un cub de gheață...Nu ştiu de ce...poate pentru că îmi place să-l clănțănesc între dinți...Trebuie să am un motiv? Aş putea să răcesc la stomac? Da de unde, până să ajungă el în stomac n-o să mai fie demult gheață...Da, sunt sănătos. Cum e vremea pe la Soarsdale? Da, şi aici e cald. Locuința e grozavă, mă simt bine, este foarte plăcut, de ce nu vrei să mă crezi? Dacă mi-ar fi bine şi plăcut n-aş avea glasul ăsta. Da, ştiu câtă grijă poartă mamele copiilor lor...Ştiu prea bine. Nu, n-am vrut să fiu caustic...Am făcut doar o constatare, am constatat cât de multă grijă poartă mamele copiilor lor...Aseară n-am făcut nimic. Am înregistrat doar câteva melodii la chitară. Când? Nu, azi după masă nu. Ştii bine că am stabilit un termen de două luni...Mai ai încă o lună după care poți veni să vezi cum m-am aranjat, cum stau. Te rog să nu vii astăzi...Am stabilit odată când să vii... (Din încăperea alăturată se aude glasul comentatorului unui post de televiziune) Poftim? Nu, n-am dat drumul radioului...vine de la vecin. Nu ştiu...o fată...s-a mutat doar de câteva zile, nici nu ştiu cum o cheamă. Nu, nu vreau să vin acasă, nici măcar nu mi-e urât...Mamă, îți dau cuvântul meu de onoare că dacă o să mă prindă dorul de casă, ai să fii prima care o vei afla...Iartă-mă, te aud foarte slab...Mai vorbim şi mâine. Pa!(Don pune receptorul în furcă, se îndreaptă spre uşa care desparte cele două încăperi şi începe să bată în uşă.) Hei, n-ați vrea să fiți drăguță... (Bate mai tare) N-ați putea să dați aparatul acela mai încet?! (Aparatul este închis. Se aude vocea lui Jill Tanner.)

VOCEA LUI JILL: Poftim? N-am auzit ce-ați spus!

DON: Voiam să vă rog să dați aparatul mai încet...Nu-i nevoie să-l închideți de tot, numai să-l dați mai încet...Pereții aceştia parc-ar fi de hârtie.

VOCEA LUI JILL: Vă cred, şi încă una de toaletă. Ce-ați zice de-o cafeluță?

DON: Mulțumesc, dar am băut adineauri.

VOCEA LUI JILL: Mi-ați putea oferi şi mie una...

DON: Dar cum să nu...veniți...poftiți... (Don se duce la bucătărie şi aprinde focul sub un ibric. În momentul în care întinde mâna să ia o ceaşcă şi o farfurioară se aud bătăi în uşă.)

DON: Poftiți, e deschis... (Intră Jill Tanner, o fată la nouăsprezece ani. Părul ei lung îi cade peste umeri, pe spate. Este îmbrăcată foarte modern, poartă o bluză care se încheie la spate. Nasturii îi sunt descheiați.)

JILL: Bună, eu sunt Jill Tanner.

DON: (Se întoarce spre ea şi îi întinde mâna) Don Baker. (Jill îi întinde şi ea mâna.)

JILL: Sper că nu vă supărați că m-am autoinvitat...(Se întoarce cu spatele spre el) N-ați vrea să fiți drăguț să-mi închideți nasturii de la spate?! Eu nu ajung niciodată... (În timp ce Don se apropie de ea şi îi încheie nasturii, pe figura lui apare o expresie de dezgust şi de încurcătură)

JILL: Camera dv. e mai mare ca a mea. De când v-ați mutat aici?

DON: De exact o lună.

JILL: Eu m-am mutat numai de două zile. Îmi dați voie să mă uit puțin prin încăperea dv.? (Nu aşteaptă răspunsul lui Don, se duce în dormitor şi-l examinează)

JILL: Dormitorul meu e mai mare. Bine, dar ştiți că sunteți foarte ordonat? La dv. totul este pus la punct, nu mă îndoiesc că la şcoală ați avut numai zece la caligrafie...

DON: Nu-i prea greu pentru cineva să păstreze ordinea dacă are casa goală...

JILL: Nici eu n-am nimic în cameră, dar nimicul ăsta este împrăştiat prin toate colțurile. Adevăru-i că sunt groaznic de dezordonată! Cred că băieții sunt mai ordonați ca fetele...(Don toarnă cafea în ceaşcă apoi o pune pe masă)

DON: Frişcă sau zahăr?

JILL: Excelentă...Am să mă revanşez şi eu o dată...

DON: Nu trebuie...

JILL: Cum, n-aveți nevoie de șervețele, de ceva cârpe de praf...?

DON: Nu.

JILL: Am şi o mulțime de becuri...de toate am, în afară de cafea. Pot să vă pun o întrebare indiscretă?

DON: Da.

JILL: De ce nu vreți ca mama dv. să vină pe aici?

DON: Dar de unde ştiți?

JILL: Dacă dv. auziți tot ce se petrece la mine, de ce n-aş auzi şi eu ce se întâmplă la dumneavoastră?! Prin uşa asta se aude tot, încât mă întreb ce rost mai are...

DON: Locuința dv. şi locuința mea au format cândva un singur apartament. Când l-au despărțit, au încuiat uşa în loc s-o zidească. Poate pentru că odată şi odată să poată face din nou un singur apartament...

JILL: Dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

DON: Am uitat ce m-ați întrebat.

JILL: De ce nu vreți ca mama dv. să vină pe aici?

DON: Ar fi necesară o explicație prea lungă, deşi foarte simplă. După părerea ei eu nu sunt în stare să-mi port singur de grijă. În cele din urmă am încheiat o convenție să mă lase să încerc două luni de zile, timp în care nu se va interesa câtuşi de puțin de mine.

JILL: Aşadar, mai aveți încă o lună de-acum încolo...

DON: Locul acesta îi este antipatic, nici măcar nu l-a văzut, dar îl urăşte de mama focului. Dac-ar veni aici, primul lucru pe care l-ar spune ar fi: „Sunt distrusă!”

JILL: Plânge des?

DON: Nu, numai când vrea să mă sperie.

JILL: Davă vreți s-o faceți să plângă de-a binelea, trimiteți-o să-mi vadă camera...La dv. e ordine, nu glumă...Eu cred că sunteți destul de copt ca să puteți trăi de unul singur, nu? Câți ani aveți?

DON: Aproape douăzeci şi unu.

JILL: Eu am nouăsprezece...Douăzeci şi unu de ani , după părerea mea, sunt suficienți pentru ca omu` să poată trăi pe picioarele lui, fără ca cineva să-i mai comande...

DON: Numai că mama îşi închipuie că am încă...unsprezece.

JILL: Extraordinar, avem două mame absolut identice. A mea ar fi cea mai fericită dacă aş rămâne toată viața un copil...Cică în felul acesta n-ar mai îmbătrâni! Lucrați undeva?

DON: Deocamdată, nu...dar cânt la chiatară şi am câteva oferte.

JILL: Aseară v-am auzit...

DON: Iertați-mă...

JILL: De ce spuneți aşa? Întâmplător mi-a plăcut. La început am crezut că-i un disc, dar ați reluat cântecul de la capăt de câteva ori, şi-atunci...

DON: Eu nu cunosc notele, de aceea trebuie să repet de mai multe ori fiecare melodie şi să o învăț după ureche. Îmi pregătesc câteva melodii cu care aş putea alcătui un program...

JILL: Şi după aceea ce faceți?

DON: După aceea încerc să le plasez la vreuna din ofertele mele. De un lucru sunt însă sigur: la Scarsdale n-am să mă întorc în ruptul capului!

JILL: Ce înseamnă Scarsdale?

DON: Nu cunoaşteți oraşul Scarsdale?

JILL: La partea de răsărit a țării nu mă pricep deloc. Eu sunt din Los Angeles.

DON: Scarsdale este aproape de New York...vreo douăzeci de mile.

JILL: Acolo locuiți?

DON: Nu, eu locuiesc aici, acolo am locuit până acum.

JILL: Dar are un nume groaznic: Scars-dale! Mai este cafea?

DON: (Îşi stinge țigara în scrumieră) Destulă.

JILL: Pot să...? (Jill îi întinde ceaşca. Don se duce în bucătărie pentru cafea)

DON: Cum ați spus că vă numiți?

JILL: Jill Tanner. În realitate însă sunt doamna Benson. Am fost căsătorită o dată...când aveam şaisprezece ani...

DON: Şaisprezece? Şi părinții şi-au dat consimțământul?

JILL: Mama, da. I-am spus că sunt însărcinată, dar nu era adevărat. Era mai-mai să plângă...teribil se temea că are să devină bunică! Staţi, ştiu la ce vă gândiţi.

DON: La ce? (Don se întoarce, pune ceaşca cu cafea pe masă apoi se aşează pe locul de pe care plecase)

JILL: Nu-i aşa că vă gândiţi că nu arăt a fi divorţată?

DON: Dar cum trebuie să arate femeile divorţate?

JILL: Ei, dar ştiţi şi dv.! Au, de regulă, la treizeci de ani, poartă pantofi de piele cu tocuri înalte şi au sâni mari...Eu arăt mai degrabă a fată fugită de la casa de corecţie...

DON: Şi cât timp aţi fost căsătorită?

JILL: Parcă o săptămână...De fapt au fost şase zile.(Îşi aprinde o ţigară, ia scrumiera de pe masă şi o aşează pe canapea lângă ea) Dar n-a fost Jack de vină. N-a fost de vină nimeni...A fost pur şi simplu o greşeală prostească, din acelea în care omul se aruncă cu ochii închişi, cu toate că ştie de la bun început că-i nebunie curată. Ca şi când la o intersecţie omul s-ar abate de la drumul drept luând-o spre Disneyland, când de fapt el avea de mers, cu treburi importante, în cu totul altă parte. Astfel de situaţii am avut multe, foarte multe...

DON: Şi cum a fost?

JILL: Cine, Jack? Oh...(indispusă) Nici nu-mi vine să vorbesc...

DON: Atunci nici nu trebuie, iertaţi-mă...

JILL: Dar, nu,, am să vă spun totuşi...Jack era foarte drăguţ şi foarte şic, dar cam necopt, înţelegeţi? Fetele se maturizează mai repede decât băieţii. Ei sunt mai iubăreţi, dar fetele se maturizează mai repede. Ei, şi uite-aşa ne-am trezit în faţa altarului, luându-ne.

DON: L-aţi cunoscut cu mult timp înainte?

JILL: Două-trei săptămâni...Nici măcar nu terminasem liceul, a doua zi aveam două examene şi gândul îmi era numai la ele. Îl auzeam pe notar rostind solemn: „Jack, o iei pe Jill, aici de faţă, să-ţi fie soţie legitimă?” M-a cuprins panica. Vă puteţi imagina ce înseamnă să trăieşti toată viaţa în

chip de Jack şi Jill, soţi? Am mai auzit apoi: ”...până ce moartea vă va despărți!”, iar ceea ce a urmat n-a mai fost o nuntă ca-n poveşti, ci o ceremonie de înmormântare... (Don îşi aprinde o țigară)

JILL: Ştiți, dacă stai să te gândeşti bine, căsătoria este ceva morbid. Urăsc tot ce-i morbid, dar iată-mă îngropată dintr-odată sub numele de Jack Benson. Îmi venea să urlu, s-o iau razna...

DON: Şi n-ați luat-o?

JILL: N-am putut, era ora zece dimineața şi trebuie să recunoaşteți şi dumneavoastră că la ora zece dimineața omul n-o poate rupe, totuşi, la fugă pe stradă, strigând...

DON: N-ați leşinat?

JILL: Bine era dacă leşinam înainte de a spune „da”! (Don scutură scrumul țigării pe masă, pe locul unde se afla scrumiera înainte de a o lua Jill. Fata reacționează mecanic, suflă şi împrăştie scrumul)

DON: Dar, odată căsătorită, de ce n-ați făcut ceva pentru ca această căsătorie să dureze?

JILL: Am încercat, credeți-mă. Am încercat de-a lungul a şase zile, dar totul a fost în zadar...

DON: Ați fost îndrăgostită de el?

JILL: În felul meu.

DON: Şi care este felul dumneavoastră?

JILL: Nu ştiu...poate...dar numai faptul că eşti îndrăgostită de cineva nu înseamnă că-i suficient pentru a-ți petrece întreaga viață, cot la cot, cu el. Dat Jack m-a iubit, dacă vreți să ştiți, Jack m-a iubit sincer şi adevărat...Eu însă l-am rănit şi asta mă chinuie îngrozitor...Eu nu vreau să rănesc pe nimeni, niciodată, dar nici nu-s făcută să alerg prin lume zi de zi şi să fac oamenii fericiți...Căsătoria înseamnă o legătură, nu-i aşa? Iar dacă există această legătură, omul nu mai e liber...N-am dreptate? Iar pentru mine libertatea este lucrul cel mai de preț din câte există pe lume. Eu nu mă pot lega de nimeni, şi nici nu pot purta de grijă nimănui. Urăsc cuvinte de genul lui „mereu” şi „pentru întotdeauna”...înțelegeți?

DON: Înțeleg, dar nu sunt de acord cu dv.

JILL: Înseamnă că nu mă înțelegeți pe deplin... (Jill îl priveşte cu multă curiozitate pe Don care scutură din nou scrumul direct pe masă)

DON: Ce vă face să credeți acest lucru?

JILL: ...sau dv. cunoaşteți nişte lucruri pe care eu nu le ştiu. Apropo, de ce scrumați pe masă?

DON: Ați luat scrumiera?

JILL: (Punând mâna pe scrumiera de lângă ea) Scrumiera-i aici, ce, sunteți orb?

DON: Da.

JILL: Ce vreți să spuneți cu acest da?

DON: Vreau să spun că sunt orb.

JILL: Cu lucruri atât de serioase nu se glumeşte...

DON: Dar nu glumesc, sunt orb de când mă ştiu.

JILL: Cum adică orb, poate numai miop...!?

DON: Sunt orb complet, eu nu văd nimic. (Jill se ridică şi-şi trece mâna prin fața ochilor lui Don. Întrucât acesta nu reacționează în nici un fel, ea constată, cu gura căscată, că băiatul este într-adevăr orb)

JILL: Doamne, sper că n-am spus ceva care să vă...

DON: Da de unde, numai să nu începeți să vă fie milă de mine.

JILL: Dar de ce nu mi-ați spus?

DON: Dar v-am spus.

JILL: E adevărat, dar trebuia să-mi spuneți de cum am intrat.

DON: Poate, dar dacă nu m-ați întrebat...

JILL: Dar cum era să vă întreb? După câte ştiu, nu există obiceiul ca atunci când te duci pentru prima dată la un vecin să te opreşti în uşă şi să-i zici: „Bună, eu sunt Jill Tanner. Dv. nu cumva sunteți orb?”

DON: Aşa este, dar nici nu puteți să-mi pretindeți să vă spun de prima dată: „Bună, eu sunt Don Baker şi sunt orb ca o cârtiță...”

JILL: Mie cred că puteați să-mi spuneți, eu v-aş fi spus...

DON: Eu n-am făcut-o pentru că am vrut să văd când o să observați. Acum ştiți.

JILL: Să înțeleg că, v-ați obişnuit!?

DON: Nu, nu m-am obişnuit şi n-am să mă pot obişnui niciodată. Eu m-am născut orb. Pentru mine, a nu vedea este ceva normal. Dar, mai bine să nu mai discutăm despre asta, bine? Să vorbim despre lucruri mai vesele.

JILL: Despre lucruri mai vesele în legătură cu nevederea?

DON: Nu, nu despre asta... Nu reuşiți să vă gândiți la altceva?

JILL: Nu pot, sunteți primul orb pe care l-am întâlnit în viața mea.

DON: Felicitări, păcat că pentru aşa ceva nu se dau şi decorații...

JILL: Dar nu-i groaznic să umblii aşa prin New York? Pe mine una m-ar apuca disperarea la un moment dat!

DON: Eu mă descurc destul de bine cu un baston. Ştiu câți paşi sunt până la autoservire... câți până la curățătorie... câți până la drogherie...

JILL: Apropo, unde-i o curățătorie prin preajmă? Aş avea nevoie...

DON: Chair lângă cofetărie, patruzeci şi patru de paşi dela ieşirea din casă.

JILL: Dar n-am văzut-o până acum.

DON: V-o arăt eu!

JILL: Dar în casă cum vă descurcați? Nu vă temeți că v-ați putea lovi de ceva? Că ați putea da peste ceva?

DON: Am învățat camera pe dinafară. (Don se ridică şi se îndreaptă repede spre bufetul care se găseşte lângă uşa de la intrarea în camera lui Jill) Bufetul (Atinge lucrurile de pe bufet) O sticlă cu vin...altă sticlă cu vin...paharele. (deschide sertarul de sus) Lenjeria. (Închide sertarul şi se mişcă prin cameră energic şi sigur pe el, numind fiecare obiect pe care pune mâna sau pe care îl arată cu degetul) Dormitorul... biblioteca... chitara mea... magnetofonul... bastonul meu (ia în mână un baston alb de aluminiu, apoi îl pune iarăşi de unde l-a luat)

JILL: Ce fel de cărți sunt astea?

DON: Cu scriere Braille. (Continuă. Deschide uşa şi o închide după care se îndreaptă spre bucătărie. Deschide o vitrină. Apoi deschide o altă vitrină).(Jill pune scrumiera pe locul în care s-a găsit mai înainte. Don îşi stinge în ea țigara pe care tocmai a terminat-o de fumat. Ia loc pe un scaun şi îşi întinde,

zâmbind, mâinile în față) Dacă nu mişcă cineva lucrurile de la locul lor, mă descurc ca oricare alt om...

JILL: Eu până găsesc ceva în locuința mea, durează o veşnicie. (Se opreşte puțin apoi continuă) Tocmai voiam să vă spun...

DON: Ştiu ce vreți să spuneți. Nu vă neliniştiți, nu mă deosebesc cu nimic de ceilalți oameni, atât doar că nu văd...Aşa că purtați-vă cu mine cât puteți mai normal...

JILL: Am să încerc. Trebuie să recunosc că îmi place foarte mult la dumneavoastră că nu sunteți necăjit. Aşa mi se pare că dv. nu sunteți câtuşi de puțin necăjit. (Se aşează pe marginea canapelei, ascunzându-şi picioarele sub pernă) M-am mutat, acum stau pe marginea canapelei...

DON: Ştiu.

JILL: De unde ştiți?

DON: Am auzit, iar glasul dv. vine acum din altă parte.

JILL: Fi-ha, dar cum de v-ați dat seama?

DON: E foarte simplu. Închideți ochii şi ascultați.

JILL: Bine, dar dv. sunteți un om extraordinar! Eu dacă aş fi oarbă m-aş simți tot timpul teribil de amărâtă, aş fi insuportabilă.

DON: Nu, n-ați fi...

JILL: Nu m-aş pricepe să mă distrez ca dv. . Aveți mult mai mult, acum îmi este foarte limpede că sunteți un om mult mai bun decât mine.

DON: Vorbiți cu mine sau cu Duhul Sfânt?

JILL: „Nu ştiu smerit să primesc neagra noapte şi chem lumina-n ajutor cu puterile-mi toate”

DON: Dylan Thomas.

JILL: Cine?

DON: Versurile acestea sunt dintr-o poezie a lui Dylan Thomas.

JILL: Adevărat? Am fost eu cu adevărat în stare să citez din Dylan Thomas?

DON: Tocmai asta ați făcut.

JILL: Asta e ceva! Eu până acun n-am citit nimic din Dylan Thomas... Nici nu ştiu unde am învățat versurile astea... Pot să citez şi din Mark Twain... Vreți

să ascultați citatul care îmi place cel mai mult şi mai mult? E din Mark Twain.

DON: Spuneți-l.

JILL: „Eu nu cer decât libertatea...Şi fluturii sunt liberi şi nu i se poate interzice lui Harold Skimpole ceea ce le este permis fluturilor!” (Continuă apoi cu glas normal) Tare aş fi vrut să fiu un fluture. Ei zboară lin şi uşor pe oriunde le place...Atunci când cineva vrea să-i prindă, le frânge aripile şi ei mor... Vă place citatul acesta?

DON: Da, dar nu-i din Mark Twain.

JILL: Cum asta?

DON: Foarte bine, pentru că l-a scris Charles Dickens.

JILL: Sigur?

DON: Harold Skimpole este un personaj din „Casa părăsită” a lui Charles Dickens. Aşadar, nici vorbă că l-ar fi scris Mark Twain?! Poate l-a scris şi el, în orice caz, Dickens l-a scris înaintea lui.

JILL: Din Dickens n-am citit nimic, niciodată, de fapt nici din Mark Twain n-am citit nimic, dar eram convinsă că el a scris citatul pe care vi l-am spus. Ați citit...(Se poticneşte) Oh, la naiba...

DON: Da, l-am citit pe Dickens, am citit şi o mare parte din cărțile lui Mark Twain...Dar încetați să vă mai ruşinați după fiecare frază pe care o rostiți! Toate aceste cărți au fost editate şi în alfabetul Braille...

JILL: Ce să fac dacă mi se pare atât de groaznic să-l întreb pe un orb dacă a citit cutare şi cutare carte?!

DON: Dacă vreți să ştiți, eu citesc foarte bine cu...vârful degetelor, aşa că puteți foarte bine să mă întrebați dacă în ultima vreme am...pipăit vreo carte bună...

JILL: Vă mai citeşte cineva din când în când?

DON: Da, din ziare şi reviste.

JILL: N-ați vrea să vă citesc şi eu ceva?

DON: Ba da, dar cu o condiție: să n-o faceți din milă.

JILL: Ce ziare preferați?

DON: „The Times” şi „Newsweek”. Îmi place să aflu ce se mai întâmplă prin lume.

JILL: S-ar cuveni să le citesc şi eu. Nu ştiu niciodată ce se întâmplă în lume, dar nici nu mă prea interesează din cale-afară...

DON: Nu mai vorbiți aşa. Până şi animalele sunt interesate de tot ce se petrece în jurul lor. Numai plantele rămân indiferente. Trebuie să vă intereseze ceva, altfel n-o să se alegă nimic de tine.

JILL: Mă interesează mâncarea.

DON: Chiar vă interesează mâncarea?

JILL: Mai tot timpul mă gândesc la mâncare.

DON: E şi asta ceva.

JILL: Omul trebuie să ştie o groază de date despre lucrurile care-l interesează, eu nu ştiu nimic despre nimic...

DON: Dar ştiți că dv. n-ar trebui să vă temeți de bârfitori?

JILL: În ce sens o spuneți?

DON: În sensul că reuşiți de minune să vă bârfiți şi singură!

JILL: Nici nu mi-am dat seama....

DON: De-acum încolo, când spuneți ceva despre dv. să ascultați ce spuneți şi o să vedeți că parcă v-ar vorbi cineva care nu prea vă are la inimă.

JILL: Dar asta înseamnă că sunt conştientă de slăbiciunile mele!

DON: Aşadar vă aflați la jumătatea drumului cel bun. Din moment ce sunteți conştientă de slăbiciunile dv., puteți întreprinde ceva pentru înlăturarea lor. După părerea mea, sunteți mult mai capabilă decât credeți dv..

JILL: Vorbiți încă despre mine, nu? Sper că vă aud bine...

DON: Aşa se cade să vorbiți despre propria persoană. Ați studiat undeva?

JILL: Am terminat liceul...numai. Mama dorea să urmez mai departe. M-am dus chiar la Universitatea din Los Angeles să dau examen, dar n-am găsit loc de parcare şi...Ați fost la Los Angeles?

DON: Nu, n-am fost, dar am auzit că are o climă foarte plăcută.

JILL: Clima e plăcută, dar vremea nu face nici două parale. E-adevărat, cine are grădină şi bazin se poate descurca foarte bine şi acolo...Mie însă îmi place mai mult aici. Majoritatea oamenilor zic că New York-ul este bun doar pentru a fi vizitat, dar că n-ar vrea să trăiască în el. Dar ce poate fi

mai plăcut decât să locuieşti într-un oraş pe care toţi doresc atât de mult să-l viziteze?!

DON: Pe dv. ce v-a adus aici?

JILL: Nimic nu m-a adus aici. Într-o bună zi mi-am zis că ar trebui să încerc ceva şi în altă parte. Aş fi vrut să mă fac artistă. Am vrut, spun, pentru că acum ştiu mult mai multe despre ce înseamnă să fii artistă. Azi după amiază am concurs pentru un rol dintr-o piesă pe off-Broadway.

DON: Un rol frumos?

JILL: Să zic aşa, este. Principal. Este vorba despre o fată care ajunge într-o situaţie teribil de complicată, este plină de complexe pentru că s-a căsătorit cu un individ cu apucături dubioase... La început era numai alcoolic, după aceea s-a pervertit. Nu cumva şi dv. sunteţi...

DON: ...nu, nu, eu sunt numai orb!

JILL: Astăzi ei se găsesc peste tot... în cărţi... în filme... pe scenă. Şi-i rău, pe bune! Mi i-am imaginat întotdeauna ca pe o categorie de oameni teribil de ascunşi, care alcătuiesc cea mai secretă asociaţie din lume. Acum toate secretele lor au ajuns să fie discutate în public, iar omul vede dintr-odată că ei sunt la fel de trişti şi de debusolaţi ca toţi ceialalţi. Dv. cunoaşteţi vreun tip dintr-ăştia?

DON: Mă îndoiesc, toată viaţa mea n-am ieşit nicăieri din Scarsdale. Cine regizează spectacolul?

JILL: Tot nu-l cunoaşteţi. Se numeşte Ralph Austin, a montat până acum câteva piese, dar nimeni nu-l consideră a fi un as în meserie. A început la Los Angeles, pe bulevardul Hollywood, unde a pus în scenă piese jucate pe off-Broadway.

DON: Într-adevăr off-Broadway.

JILL: În urmă cu câteva luni era cât pe-aci s-o pornim la drum împreună. El vroia însă să se căsătorească foarte repede, ceea ce pe mine m-a cam speriat.

DON: L-aţi iubit?

JILL: Nu ştiu şi nici nu ştiu dacă am iubit vreodată pe cineva. Îţi este foame?

DON: Nu foarte tare, dar dv.?

JILL: Mie mi-e foame tot timpul. Dar de ce naiba nu dau eu o fugă până la cofetărie să iau ceva?! Doar ştiu unde este, exact patruzeci şi patru de paşi de la ieşirea din casă...

DON: Acolo-i curățătoria. Până la cofetărie sunt cincizeci şi unu de paşi. (Se ridică.) Dar am eu ceva de ciugulit.

JILL: Ce?

DON: Nişte cârnați, salam şi salată de cartofi... şi ce-o mai fi prin frigider.

JILL: Omule, dar nici la bufet nu poate fi mai bine! Tu le-ai cumpărat pe toate?

DON: Bine-nțeles.

JILL: Pot să vă ajut?

DON: Vezi că în sertare trebuie să fie nişte furculițe şi cuțite. Vrei să le pui pe masă?

JILL: (Se duce spre bufet) Să nu mâncăm la masă, să ieşim la picnic.

DON: Unde la picnic?

JILL: Pe jos, pe podea.

DON: Perfect, pe podea. (Jill ia din bujet tacâmuri, o față de masă şi le aşează pe podea, în fața mesei.)

JILL: Dar de ce v-ați născut orb? Ce au spus doctorii?

DON: Ei zic că am fost atins de un virus în timp ce mama, gravidă se găsea la maternitate. Dar cu asta n-au spus mare lucru.

JILL: Am auzit că femeile care au boli venerice nasc copii orbi. Mama dv. nu cumva a fost şi ea bolnavă?

DON: Ai puțină răbdare, o s-o cunoşti şi apoi o să spui singură dacă a fost sau nu.

JILL: Când am s-o văd?

DON: Peste o lună. Mi-a mai rămas încă o lună până o să mă trezesc cu ea aici, venită să vadă cum m-am aranjat. S-ar putea să fi auzit de ea, a scris câteva cărți. Se numeşte Florance Baker.

JILL: Parcă nu-mi amintesc.

DON: A scris o serie întreagă de cărți pentru copii. Ghiciți despre ce era vorba în ele?

JILL: Despre copii!

DON: În toate apărea un copil orb, pe care-l chema Donko cel orb.

JILL: (Neîncrezătoare) Donko cel orb?

DON: Da, adică eu.

JILL: Cu tine omul poate avea fel de fel de surprize.

DON: E-adevărat, îți jur. Urăsc numele Donko. (Aduce farfuria) Spune-mi când trebuie să mă opresc.

JILL: Acum, stop! (Don ajunge la marginea feței de masă aşezată pe jos, se apleacă şi pune jos farfuria. Se aşează apoi cu picioarele sub el. Jill se aşează pe burtă şi începe să mănânce) Povestiți-mi despre Donko cel orb.

DON: Donko s-a născut orb. El lupta din toate puterile împotriva criminalilor şi a nedreptății, iar la sfârşitul fiecărui volum, în timp ce primea vreo decorație de la poliție, de la CIA sau de la FBI, spunea invariabil: „Nimeni nu-i mai orb decât acela care nu vrea să vadă!"

JILL: Nu ştiam că poliția şi FBI acordă decorații...

DON: Numai lui Donko cel orb.

JILL: Aşa da, nu bem ceva?

DON: (Se ridică) Dar n-am decât vin.

JILL: Altceva nici nu beau.

DON: Nu vrei un cârnat?

JILL: Mie mi se-arată de orice.(Don se duce spre bufet.) Şi copiii citeau cărțile ei?

DON: (Se opreşte) Sssst! Număr paşii ca să nu calc pe picnic când am să mă întorc. (Îşi continuă drumul spre bufet şi ia două pahare şi o sticlă cu vin. Jill îl priveşte curioasă cum se întoarce şi se opreşte exact la marginea feței de masă)

DON: Şaisprezece paşi! (Se aşează punând sticla şi paharele pe fața de masă. Jill toarnă vin în pahare.)

JILL: Eu n-aş fi reuşit nici în ruptul capului. Mai mult ca sigur că aş fi intrat cu amândouă picioarele în farfuria cu salată!

DON: Şi n-ar fi fost nimic...

JILL: V-ați jucat vreodată de-a baba oarba?

DON: Am auzit de jocul acesta.

JILL: Când eram mică ne jucam de-a baba oarba în zilele când ne sărbătoream ziua de naştere. Mi-amintesc de ziua de naştere a Juliei Patterson, eu să tot fi avut

vreo şapte ani. M-au legat la ochi şi abia am început să-i caut pe camarazii de joacă, că am şi dat peste doamna Patterson. I-am ars o palmă şi i-am vărsat ketchapul pe covor.

DON: La astfel de jocuri se-ntâmplă întotdeauna câte ceva...

JILL: Da, dar trebuia s-o fi văzut pe doamna Patterson, e convinsă şi azi că am făcut-o intenționat. Cred că la baba oarba dv. ați lua tot timpul locul întâi... (Bea vinul cu înghițituri lungi) Încă mai am poftă.

DON: De ce?

JILL: Să ascult întâmplările lui Donko cel orb. Mama dv. mai scrie şi acum?

DON: Nu, a scris până acum şase volume. Erau foarte citite, nu ca Mary Poppins, dar se citeau foarte mult... numai că cei orbi nu le puteau citi...

JILL: (După ce şi-au mâncat bucata ei de cârnaț, o ia din farfuria lui Don şi pe al acestuia) Iau şi bucata dv. de cârnat. (Se uită spre uşa care dă în camera ei) Ei, ştiți ceva?

DON: Ce să ştiu?

JILL: (Sare de pe canapea) De ce nu deschidem uşa asta?

DON: Care uşă?

JILL: Care să în camera mea. Cheia trebuie să fie pe undeva, sigur. Şi n-o să mai fie nevoie să trecem pe coridor pentru a veni unul la celălalt...

DON: Cred că portarul are cheia, să i-o cerem, dar să nu-i spunem pentru ce ne trebuie...poate că nu-i bine s-o deschidem...

JILL: De ce nu? Doar suntem prieteni, nu?

DON: Da, dar practic asta ar însemna să trăim împreună. Cel puțin aşa ar părea la prima vedere. (Se ridică şi îşi răspunde la propria întrebare) Cum adică la prima vedere? Eu tot nu văd!

JILL: Pun pariu că se poate deschide şi cu un cuțit. (Intră în bucătărie) Unde ai un cuțit?

DON: Al doilea sertar din dreapta. (Jill găseşte un cuțit şi vine cu el spre uşă, Don se apropie de ea) Trebuie să mutăm bufetul. (Pune mâna pe bufet)

JILL: Împinge spre mine! (Îndepărtează bufetul spre uşă) Destul! (Jill lasă bufetul şi se îndreaptă spre uşă cu cuțitul în mână. Meştereşte ceva, dar fără rezultat)

DON: Ce se află în spatele uşii?

JILL: Dormitorul meu, dar din partea cealaltă nu se poate deschide.

DON: Am auzit un țăcănit...

JILL: Am făcut eu țțț-țțț! La naiba, nu ne rămâne decât să-l chemăm pe portar.

DON: Dați-mi să încerc şi eu. (Jill îi dă cuțitul. Don pipăie lacătul şi introduce în el vârful cuțitului. Scoate apoi cuțitul şi îl introduce între uşă şi tocul acesteia)

DON: Să vedem acum... (Jill pune mâna pe uşă. O încearcă şi se deschide.)

JILL: Ați reuşit! S-a deschis! (Se zăreşte o parte a dormitorului lui Jill cu o grămadă de lucruri aruncate de-a valma. Jill închide, reflex, uşa) Oh, vă rog, nu vă uitați...arată ca-într-o cocină!

DON: Dar eu nu văd!

JILL: Iertați-mă.

DON: Nu te mai tot scuza!

JILL: O să mă corectez, mă voi obişnui repede... (Don încearcă uşa pentru a se convinge în care parte se deschide. Se deschide către încăperea lui Jill)

JILL: S-o lăsăm deschisă...

DON: (Se duce la bucătărie să ducă cuțitul) Când o închizi te rog să-mi spui, ca să nu-mi stropşesc nasul! (Jill se duce spre canapea şi se aruncă pe ea)

JILL: Ați vrea să fie Linda Fletcher în locul meu?

DON: Nu m-am gândit, dar de ce întrebați?

JILL: Vreau să ştiu dacă mai eşti îndrăgoatit de ea?!

DON: Dar am spus eu că am fost îndrăgostită de ea?

JILL: Dacă încep să fiu prea enervantă, vă rog să-mi spuneți şi am să-mi țin pliscul. Uneori mă ia gura pe dinainte. Sunteți îndrăgostit de ea? Ați fost?

DON: (Se apropie de Jill zâmbind amuzat) Fiecare bărbat trebuie să aibă un secret al lui. Acesta este secretul meu!

JILL: Cum arată?

DON: E foarte frumoasă.

JILL: Cum v-ați dat seama că e foarte frumoasă?

DON: Ajunge să ating doar fața cuiva şi-mi dau pe dată seama cum arată. După linii, după forme...

JILL: N-ați vrea să vedeți cum arăt şi eu?

DON: Cum de nu. Vreau să-ți spun că eşti dumnezeiesc de frumoasă!

JILL: Chiar?

DON: Într-o problemă ca asta nu v-aş păcăli în ruptul capului...

Dar eu cum îți par?

JILL: Sunteți şic şi...foarte atrăgător. (Don râde şi întinde mâna spre fața lui Jill. Ea îi prinde mâna şi i-o aşează pe fața ei. Don îşi plimbă mâna pe creştetul capului, apoi şi-o trece prin părul lung al fetei, lăsându-l să-i curgă printre degete)

DON: Aveți un păr lung şi mătăsos... (Îşi trece din nou mâna prin părul lui Jill şi rămâne cu el – de fapt cu peruca – în mână. Îşi dă seama că Jill poartă părul scurt. Tresare simțind că ține în mână părul fetei detaşat de cap!)

DON: Pentru Dumnezeu! (Se dă înapoi şi cade pe canapea)

JILL: Nu vă fie frică!

DON: (Aruncă peruca din mână ca pe un cartof fierbinte) Ce-i asta?

JILL: (Ridică peruca şi o aşează lângă ea) E o perucă pur şi simplu, o alcătuire de păr pe care omul şi-o pune pe cap ca să pară că are păr mult şi lung.

DON: Adică...nu-i părul tău?

JILL: Ba mai mult, nici peruca nu-i a mea. Am împrumutat-o de la Susan Potter, la concursul acela...Eu am părul scurt, vedeți? Adică, simțiți? (Îi ia mâna lui Don şi i-o pune pe cap. Don cercetează cu mâna forma capului lui Jill, apoi duce mâna spre fața ei, spre ochi şi rămâne în mână cu o geană falsă.)

DON: Doamne dumnezeule, dar asta ce mai este?

JILL: (Îi ia din mână geana falsă şi o pune din nou la ochi) O geană falsă.

DON: Dar dv. nu aveți gene?

JILL: Ba da, dar astea lasă impresia că am ochii mai mari. Sunt mai lungi decât ale mele. (Ia din nou mâna lui Don şi o pune pe faţa ei) Continuaţi...

DON: Dar mă tem de moarte!

JILL: Daţi-i drumul, tot ce veţi găsi de-acum încolo, e al meu! (Don îşi plimbă mâna prin preajma gurii lui Jill) Nu-i aşa că semăn cu Lizz Taylor?

DON: Pe Lizz Taylor n-am pipăit-o niciodată!

JILL: Semănăm ca două picături de apă, păcat că nu ne puteţi vedea.

(Jill începe să râdă în clipa în care Don îi atinge gâtul cu mâna. Jill i-o ia şi i-o aşează, cu un geat ştrengăresc, pe sânul ei)

JILL: Acesta-i sânul meu. Natural. Mai am încă unul la fel... Îl sărută apoi îi desface nasturii cămăşii. Don îşi retrage faţa de la ea, cu o expresie de teamă pe figură)

JILL: Ce s-a întâmplat?

DON: Ce vreţi să spuneţi prin acest ce s-a întâmplat?

JILL: Dacă aş ştii n-aş întreba.

DON: De ce faceţi asta? A fost decretată cumva „Săptămâna celor cu răni sufleteşti grave", sau ce? (Se ridică-ntr-un cot) Nu vă faceţi pomană cu mine şi terminaţi-o odată cu mila asta!

JILL: O fac pentru că vreau eu s-o fac! Şi aş fi proastă dacă mi-ar fi milă de bărbatul cu care vreau să mă iubesc! (Don râde, întinde mâna spre ea şi îi trage capul spre al lui. O sărută şi începe să se joace cu nasturii de la spate ai bluzei. Cortina se lasă pentru a sugera scurgerea a aproape două ore. În acest timp îl auzim pe Don cântând la chitară un cântec rock de dragoste. Când cortina se ridică se văd încă pe scenă urmele picnicului. Hainele lui Jill şi peruca sunt pe masă. Cămaşa şi pantalonii lui Don se văd pe spătarul scaunului. Don este îmbrăcat numai în chiloţi şi maieu. Şade pe canapea cu picioarele întinse şi sprijinite de un scaun. Cântă acompaniindu-se la chitară. Jill strigă din camera ei)

JILL: Imposibil s-o găsesc! În dezordinea asta nu se poate găsi nimic!

DON: Dar ce cauţi?

JILL: Nimic, dar trebuie să fie pe undeva... (Don cântă mai departe. Jill iese din camera ei îmbrăcată sumar. Ține în mână o cutiuță ceva mai mare decât una de țigări. Este confecționată din lemn de bună calitate şi este încrustată cu perle. Se aşează pe canapea lângă Don.) Am găsit-o!

DON: Ce anume?

JILL: Cutiuța mea cu secrete. O iau cu mine peste tot unde mă duc şi port în ea tot ce are o oarecare valoare pentru mine. E din India. Pune mâna pe ea, atinge-o... (Jill pune mâna pe mâna lui Don apoi i-o aşează pe cutie. Don îşi plimbă vârful degetelor pe lemnul cutiei)

DON: Grozav lemn!

JILL: Şi unde mai pui că-i încrustat şi cu perle...

DON: Ai fost în India?

JILL: Nu, am cumpărat-o de la un magazin din lagună. Femeia care mi-a vândut-o spunea că are puteri fermecate şi aduce fericirea celui care o stăpâneşte.

DON: (Zâmbind) Şi ce ții în ea?

JILL: (Deschide cutia şi scoate din ea o bucată de piatră) Aceasta-i o bucată din Lună sau, poate, dintr-o stea... (O pune în palma lui Don) Dennis a găsit-o în pustiu, am arătat-o unui chimist şi el a zis că aşa ceva nu se găseşte nicăieri pe pământ... Mai mult ca sigur că a căzut de pe Lună...sau dintr-o stea...

DON: Dar la pipăit pare o piatră ca toate pietrele...

JILL: (Ia piatra şi o pune la loc în cutie) Ştiu, aşa pare, dar nu-i o piatră obişnuită. (Scoate din cutie un dinte de lapte şi-l ține între degete) Ăsta-i unui dintre dinții mei de lapte. Când mi-a căzut, mama mi-a spus să-l ascund sub pernă şi-n schimb regina dinților de lapte o să-mi aducă un dar. Eu n-am crezut-o pe mama, îmi era teamă că voi avea nevoie de el în cazul că n-o să-mi crească altul... Pe atunci eram foarte practică. (Pune la loc dintele în cutie şi ia nişte hârtii) Actul meu de naştere... figura mea pe când jucam în „Mikada", la liceu... Ultima mea dorință şi testamentul.

DON: Ultima ta dorință şi testamentul?

JILL: (Mai ia din cutie câteva hârtii îngălbenite) Şi instrucţiunile referitoare la organizarea înmormântării mele. Întreaga mea avere să fie împărţită celor mai buni prieteni ai mei din clipa când voi închide ochii. O să le trec şi numele. Vrei să auzi cum vreau să arate înmormântarea mea?

DON: Nu-mi închipuiam că-ţi plac lucrurile morbide.

JILL: Tocmai despre asta-i vorba, înmormântările nu trebuie să fie morbide. Vreau ca înmormântarea mea să aibă loc într-o biserică mare, din care au fost scoase în prealabil toate stranele şi băncile, iar pe jos să fie o mulţime de perne pe care să stea oamenii. Nu vreau să fie nimeni îmbrăcat în negru. Toţi cei de faţă să poarte cămăşi vesele, în culori luminoase, şi blugi. Cine vrea, poate să ia droguri, să bea, sau să facă mai ştiu eu ce. Şi mai vreau ca Salvador Dali să picteze pereţii bisericii cu o mulţime de tablouri fantastice, în toate culorile florilor care cresc pe lunci.... Şi mai vreau ca la înmormântarea mea să fie animale. Mie îmi plac animalele... Pot să vină pisici, şi câini, şi cai... Şi dacă se poate, să fie de faţă şi un elefant...

DON: Fluturi, nu?

JILL: O, ba da! Să fie, să zboare deasupra mea nori de fluturi... Şi tot timpul să cânte muzica... Vreau ca Beatlesii să compună pentru mine un recviem special şi să mi-l cânte. Şi mai vreau să-mi cânte şi Rolling Stones, şi Simon şi Garfunzel, şi Capela de copii din Viena.

DON: Dar cuvântarea de adio?

JILL: Să fie şi cuvântarea de adio. Neapărat s-o citească Sidney Poitier. Îmi place vocea lui. Şi mai vreau ca Andre Pevin să cânte la orgă „Ave Maria”... Dacă nu poate veni el, mă mulţumesc şi cu Leonard Bernstein. Oamenii, dacă vor, pot să asculte, dacă nu, nu... Dacă cineva vrea să se ridice şi să cânte sau să spună ceva, să-l lăsaţi. Eu îi dau voie...

DON: Şi tu unde ai să te afli în timpul ceremoniei?

JILL: Vreau să fiu în faţa altarului, într-un sicriu de sticlă. Să mă poată vedea fiecare şi eu, la rândul meu, să-i pot vedea pe toţi...

DON: Şi cum vrei să fii îmbrăcată? În minijupă?

JILL: Nuuu, în rochie lungă. Şi să-mi acoperiți picioarele, ce dumnezeu suntem doar la înmormântare!!

DON: Şi unde vrei să fii îngropată?

JILL: Nu m-am hotărât până acum, dar cred că cel mai bine ar fi într-o pădure...În Irlanda, de exemplu. Sau, să mă lanseze în cosmos. Dar în legătură cu asta am să mai meditez, nu mi-e prea clar ce-i cu cosmosul ăsta.

DON: Înțeleg că nu te poți hotărî acum...

JILL: (Pune hârtia la loc în cutie) Da, mai am timp pentru asta. Ei, ce zici, ai găsit ceva morbid în asta?

DON: N-aş zice. Sper să mă inviți şi pe mine...

JILL: (Scoate din cutiuță un lănțişor) A, uite-l, l-am găsit! Un mic dar pentru tine. (I-l atârnă lui Don la gât)

DON: Ce-i asta?

JILL: După părerea ta ce poate fi? Pipăie-l!

DON: Un colier.

JILL: Un fir al dragostei, l-am purtat eu când eram hippie. Dacă vrei să fii chitarist, trebuie neapărat să porți lănțişorul la gât...

DON: Nu mi-a spus nimeni până acum acest lucru...

JILL: Şi Donovan poartă, şi Bob Dylan.

DON: Şi ce trebuie să mai port?

JILL: O, ceva aşa sălbatic...Şi nici părul nu te-arată a fi chitarist...

DON: Dar ce nu-i bine la părul meu? (Jill fuge în camera ei luând şi cutiuța)

JILL: O să ți-l aranjez eu.

DON: Dar ce nu-ți place la părul meu?

JILL: (Din afara scenei) Nu-i pieptănat ca lumea. (Jill se întoarce ținând în mână o poşetă. Caută ceva în ea) Ai părul lins, dar ți-l ciufulesc eu. Sigur am avut un pieptene. (Se uită spre bucătărie) A mai rămas ceva de mâncare? Mor de foame...

DON: Aşa repede?

JILL: Nu-i aşa că-i groaznic?!

DON: S-ar putea să mai fie ceva mâncare, vreun măr-două... (Jill îşi pune poşeta peste umăr şi se duce repede spre frigider. Îl deschide şi se uită înăuntru)

JILL: Mai este afurisit de multă salată... dar nu ştiu cum se face că acum nu mi-e poftă de salată. Şi nu-i decât un măr... (Ia mărul)

DON: Ia-l.

JILL: Mulțumesc. (Se întoarce spre canapea cu mărul în gură. Caută în poşetă de unde ia un pieptene şi o forfecuță. Trece pieptenele prin părul lui Don care este fâstâcit)

JILL: Stai liniştit, la asta întâmplător mă pricep...

DON: Dar nu sunt tocmai sigur că vreau să arăt ca un hippie.

JILL: Nici n-o să arăți ca un hippie, o să fii divin... (Jill se aşează pe marginea canapelei şi-i aranjează, în continuare frizura lui Don. Îl piaptănă în față, îi scurtează părul şi în tot acest timp mănâncă din măr)

DON: Tu când ai fost hippie?

JILL: Amn început-o imediat după ce m-am căsătorit. Mă plimbam prin cartierele boeme ale oraşului, fumam haşiş şi strigam: „Jos cu prefăcuții!" şi „Nu-i credeți pe cei care au peste treizeci de ani!" Tot soiul de lozinci de astea. O făceam pentru că o făceau şi ceilalți. După aceea am renunțat că prea o făceau mulți. Şimțeam că-mi pierd individualitatea, dacă acest cuvânt poate însemna ceva... Dar, mai presus de toate, prin aceasta eu protestam împotriva mamei mele. Numai că n-a ajutat la nimic! Închipuieşte-ți că odată am venit acasă cu părul despletit, slinos şi lipit de cap. Aveam pe mine fel de fel de bulendre, panglici, mărgele şi sandale...Şi mai închipuieşte-ți că i-o plăcut! A doua zi a apărut şi ea cu părul despletit, în sandale şi cu o mulțime de şiraguri de mărgele în jurul gâtului... În această situație, cum mai poate omu` lupta împotriva cuiva care făcea exact ce făceam noi? Păi, nu? M-am apucat atunci de altceva: am intrat în Asociația tineretului republican şi l-am sprijinit pe Ronald Reagan. Altă greşeală! Mi-am dat însă imediat seama că nu există nici un fel de tineret republican. Nu m-am lăsat indusă în eroare...Or fi arătând ei la figură ca nişte tineri, dar gândeau ca nişte bătrâni. Garantez că nu le-ar place

înmormântarea mea. (Termină de pieptănat apoi îl priveşte pe Don) Vezi, arăți colosal! (Scoate mecanic oglinda din poşetă şi i-o întinde lui Don sub nas. Îşi dă seama de greşeală, se priveşte ea în oglindă după care îi dă drumul, la loc, în poşetă)

DON: Sper că nu arăt prea fioros.

JILL: După părerea mea arăți chiar foarte bine. ai un şarm aparte...

DON: Ce-i acela şarm?

JILL: Ceva care face din oameni staruri. Uneori e mai important decât talentul. Dacă ai şarm, altceva nici nu-ți mai trebuie, te vor ridica pe un soclu ca să te vadă toți. (Se uită o clipă la Don, apoi îl sărută pe gură) Dacă vrei să ştii, află că eşti frumos. Acum eşti tot atât de frumos pe cât îți este sufletul de frumos.

DON: Iar eu te iubesc. (I-o spune zâmbind.)

JILL: Cred că ar trebui să te întreb ceva...

DON: Întreabă-mă.

JILL: Ştii... când ți-am luat mâna şi ți-am pus-o pe... ai fost şocat?

DON: Aşa... puțin. Nu fac pe moralistul sau pe mai ştiu eu cine... am fost surprins când l-am simțit deodată... aşa... în palmă. A fost ceva atât de neaşteptat...

JILL: Dar n-aş vrea să crezi că îndată ce întâlnesc un bărbat îl şi las să-mi pună mâna pe... (face cu degetul un rotocol în dreptul sânului)

DON: Nu, nu cred aşa ceva despre tine.

JILL: Ştii, eu dacă am de gând să mă duc cu un băiat îizâmbesc şi el înțelege...

DON: (Întinde mâna spre ea) Zâmbeşte, vreau să văd cum eşti când zâmbeşti.

JILL: (Încearcă un zâmbet dar o pufneşte râsul) Nu pot. Îmi vine să râd...

DON: (Îşi plimbă vârful degetelor pe fața lui Jill, care râde) Aşa arată omul când zâmbeşte?!

JILL: Nu, bine-nțeles că nu, acum nu reuşesc să zâmbesc...O să încerc mai târziu. Cu tine ar trebui să aleg o altă cale, n-aş vrea să crezi ceva rău despre mine.

DON: N-am gândit nimic rău şi nici n-am să cred.

JILL: Nu-mi place să vorbesc despre lucruri d-astea, dar dacă vrei să ştii, tu eşti divin ca bărbat...

DON: Asta-i bine de ştiut.

JILL: Asta ți-am spus-o ca să nu mă mai întrebi.

DON: Ce anume să nu te mai întreb? La ce te referi?

JILL: Nici n-ai crede câți băieți m-au întrebat dacă au corespuns aşteptărilor mele. Şi, în plus, sunt foarte curioşi să ştie cum sunt comparativ cu alții...

DON: De ce?

JILL: Nu ştiu, poate au niscaiva dubii...

DON: Crezi că situația ar fi fost alta dacă ar fi purtat lănțişor?

JILL: (Se ridică şi se duce la bucătărie cu cotorul de măr) Tu nu trebuie să ai nici un dubiu, nici cu lănțişor, nici fără...

DON: Unde pleci?

JILL: Să arunc cotorul...şi poate să înghit şi câteva linguri de salată...

(Jill aruncă cotorul la gunoi, se duce spre frigider, dar rămâne încremenită când observă că se deschide încet uşa. Se ascunde pentru a-şi masca semigoliciunea. Rămâne acolo, cu groaza citindui-se pe figură. Intră doamna Baker. Este o femeie atrăgătoare, foarte bine îmbrăcată. Poartă o cutie mare cu însemnele unui magazin de pe cea de a cincea stradă. O zăreşte pe Jill, care rămâne mai departe ascunsă. Duce un deget la buze făcându-şi astfel semn să tacă. Îi dă apoi de înțeles, mişcând din buze, că „eu sunt mama lui Don”. Aflat pe canapea, Don îşi dă seama că ceva nu este în ordine. Rămâne puțin în aşteptare apoi spune)

C O R T I N A

A C T U L II

T A B L O U L I

Decorul: Acelaşi de mai înainte.

Scena se desfăşoară ceva mai târziu.

(Don şade pe canapea şi scrâşneşte din dinți. Face eforturi pentru a nu da la iveală ceea ce simte. Jill încă se mai află ascunsă în spatele uşii. Doamna Baker intră şi închide uşa în urma ei. Se îndreaptă, mergând cu spatele, spre canapea)

DON: (Nefericit) Bună, mamă!

Dna BAKER: Sunt bucuroasă că te-am găsit acasă, Donny.

DON: Jill, ea este mama mea...

JILL: (Iese fără să-şi dea seama că este aproape dezbrăcată) Mama ta?

DON: Mamă, ea este doamna Benson. (Doamna Baker o măsoară pe Jill din cap până-n călcâie, fără să reuşească să-şi ascundă ceea ce simte)

JILL: Îmi pare foarte bine!

Dna BAKER: Şi mie îmi pare bine...(I-o spune rece) Locuiți şi dv. tot aici, doamnă Benson?

JILL: Locuiesc în camera de alături...am venit numai să-l rog pe Don să-mi încheie...ştiți...nasturii de la bluză...

Dna BAKER: Aha, înțeleg...dar bluza unde vă este?

JILL: (Se uită în jur) Pe-aici pe undeva...(Le vede şi se întinde brusc să le ia) Am găsit-o. Vedeți câți nasturi are în spate. Singură îi închei foarte greu... (Jill se îmbracă. Doamna Baker îi ia hainele lui Don şi i le pune în brațe.)

Dna BAKER: Îmbracă-te!

DON: (Se ridică şi se îmbracă) Bine, mama, dar ce înseamnă asta. Doar ne-am înțeles, nu?

Dna BAKER: Am trecut prin apropiere şi...

DON: Las că ştiu eu, ai fost la magazinul de pe strada a cincea care nu-i deloc prin apropiere...

Dna BAKER: Ți-am cumpărat câteva cămăşi...m-am gândit că ai nevoie de ele, de aceea am venit repede să ți le aduc. (Jill se apropie de Dna Baker şi se întoarce cu spatele spre ea)

JILL: Sunteți aşa amabilă... (Doamna Baker se uită contrariată la spatele lui Jill, dar îi încheie nasturii. După aceea se uită prin încăpere)

Dna BAKER: Şi pentru cămăruța asta ai plecat tu de acasă?

DON: Pentru asta.

Dna BAKER: N-aş zice că-i Palatul Buckingham…

DON: Nu, e Taj Mahalul! (După ce-i încheie nasturii bluzei lui, doamna Baker înaintează puțin şi se opreşte lângă resturile picnicului de pe podea)

Dna BAKER: Serviți masa pe jos?

JILL: Am improvizat un mic picnic...

DON: E foarte distractiv să mănânci pe jos, mamă. Ai putea încerca şi tu... (Spuselor lui Don le răspunde doar o privire mândră a mamei sale. Aceasta examinează canapeaua şi scaunele, Doamna Baker se îndreaptă spre uşa camerei lui Jill şi se uită înăuntru)

Dna BAKER: Cerule, dar asta ce vrea să mai fie?

DON: Pot să ştiu şi eu la ce te uiți?

JILL: E locuința mea...

Dna BAKER: Doamnă Benson, ce-ar fi dacă ați angaja din când în când pe cineva care să vă facă puțină ordine?!

JILL: Nu-i nevoie, mă descurc şi singură. Poate că-i dezordine la mine, dar murdărie în nici un caz. Între dezordine şi murdărie este o mare diferență...

Dna BAKER: Sper!

DON: Nu ducem lipsă de curățenie.

Dna BAKER: Uşa aceasta a fost deschisă de la bun început?

DON: Nu, a fost închisă de la bun început, noi doi am deschis-o astăzi... (Doamna Baker se duce spre dormitorul lui Don şi se opreşte neliniştită)

Dna BAKER: Acesta-i dormitorul tău, nu?(Dna Baker intră în dormitor. Jill fuge lângă Don)

JILL: Fi-ha, dar ştii că ai avut dreptate?

DON: Cu ce?

JILL: N-arată a fi avut vreo boală venerică. Mă mir totuşi că te-a născut pe tine...

DON: Unde s-a dus?

JILL: În dormitorul tău. De ce m-ai prezentat drept doamna Benson?

DON: Ştiu şi eu...îți dă parcă mai multă prestanță. (Din afara scenei se aude cum curge apa la baie apoi zgomotul unui W.C.)

JILL: Dar de unde ai ştiut că-i mama ta, doar n-a scos nici un cuvânt.

DON: (Adulmecă) După miros. Parfumul ei se numeşte „Magnolia roşie” şi îşi toarnă de fiecare dată câte o jumătate de sticluță. N-a reuşit niciodată până acum să mă păcălească...

JILL: Asta-i cum ai zice că pisica cu clopoței vrea să prindă şoareci.(Din afara scenei se aude cum se închid şi se deschis nişte sertare)

DON: Eram convins că va veni şi va spune: „Sunt distrusă!”, dar m-am înşelat.

(Doamna Baker revine. Jill se îndepărtează de Don)

Dna BAKER: Nu-mi găsesc cuvintele...(Jill şi Don aşteaptă nerăbdători următoarele ei cuvinte)

Dna BAKER: Slavă domnului că măcar nu vezi unde locuieşti...

DON: Aşa este, mamă. Sunt de acord cu tine.

Dna BAKER: Donko, pot să fiu sincer cu tine?

DON: Poți.

JILL: (Lângă Don) Să vezi că acum spune...

Dna BAKER: Sunt foarte şocată.

JILL: Am pierdut, la şase şi jumătate, bine?

DON: Perfect.

Dna BAKER: Sunt distrusă, când am văzut locuința asta am crezut că înnebunesc!

DON: (Către Jill) Ai câştigat! Te mulțumeşti cu nişte cârnăciori?

JILL: Da, dar să fie cel puțin câte doi de căciulă...

Dna BAKER: Nu mă refer numai la groapa asta de guzgani, Donny, ci şi la tine. Ai slăbit, arăți ca o grisină. (Se duce la bucătărie) Să văd cum te hrăneşti... (deschide frigiderul şi-l examinează cu atenție) Dar n-ai nimic în frigider, numai nişte salată şi un măr?!

JILL: Unde-i mărul?

Dna BAKER: După salată.

DON: Ți-am spus doar că mai trebuie să fie unu. (Dna Baker închide frigiderul şi revine. Privirea ei iscoditoare se opreşte asupra lui Jill. O priveşte mult, până când fata începe să se simtă stânjenită)

Dna BAKER: Spuneți-mi, unde este domnul Benson?

JILL: Cine vrea să fie domnul Benson?

Dna BAKER: Bănuiesc că soțul dv..

JILL: A, Jack! Ultima dată l-am văzut şezând în fața barului de pe Corso. Poate că şi acum e tot acolo... dar de ce întrebați?

Dna BAKER: Mă interesează căsnicia dv..

JILL: Păi, nu prea am...

DON: Mamă, Jill e divorțată.

Dna BAKER: Câți ani aveți, doamnă Benson?

JILL: Nouăsprezece.

Dna BAKER: Nouăsprezece ani şi aveți deja în spate o nuntă şi-un divorț?

JILL: Numai câte unul din fiecare.

Dna BAKER: Şi cât timp ați fost căsătorită?

JILL: Şase zile.

Dna BAKER: Şi-n ziua a şaptea v-ați odihnit!?

JILL: Nu, am terminat-o. (Îşi ia poşeta şi se îndreaptă spre camera ei.) Trebuie să mă îmbrac, după masă am concurs.

Dna BAKER: Ce concurs?

JILL: Pentru o piesă pe off-Broadway.

Dna BAKER: A, sunteți artistă...

JILL: Păi, într-un fel...

Dna BAKER: Eu v-am mai văzut în ceva în afară de lenjeria asta sumară?

JILL: Nu, doar dacă ați fost cumva la şcoala medie din Beverly Hills...Am jucat acolo pe Yum- Yum din „Mikada”.

Dna BAKER: Nu-mi vine prea greu să-mi imaginez.

JILL: Acum exact un an am avut un rol la televiziune, într-o reclamă pentru Panacin.

Dna BAKER: Dar Panacinul acesta ce mai este?

JILL: Ştiți...atunci când omu` nu are suficient acid în corp.

Dna BAKER: Mama dv. ştie unde sunteți?

JILL: Bine-nțeles.

Dna BAKER: Şi-i de acord cu felul dv. de viață?

JILL: Dar cum e modul meu de viață?

DON: Mamă, tu te-ai apucat acum de interogatoriu sau ce?

Dna BAKER: Sunt convinsă că doamna Benson mi-ar răspunde cu multă plăcere la câteva întrebări. Nu-i aşa, doamnă Benson?

JILL: Aşa este, numai că întârzii la concurs...

Dna BAKER: Tatăl dv. cu ce se ocupă?

JILL: Care din ei?

Dna BAKER: Dar câți tați aveți?

JILL: Patru. Unul bun, ceilalți vitregi.

Dna BAKER: Mama dv. a fost căsătorită de patru ori?

JILL: Până acum. Noi locuim la Los Angeles.

Dna BAKER: Aşadar proveniți dintr-o familie dezorganizată?

JILL: Şi încă de câteva ori...

Dna BAKER: Dar de ce se mărită mama dv. atât de des?

JILL: Nu ştiu, dar dacă aşa îi place ei...Pe cât de bucuroasă e când se mărită, pe atât este de tristă când rămâne singură.

DON: Ce-ar fi, mamă, s-o rugăm pe Jill să-şi scrie autobiografia şi să ți-o trimită! Sau vrei s-o scrii chiar tu?

Dna BAKER: (Către Jill) Trebuie că ați avut o copilărie foarte interesantă...

JILL: Aşa şi este. Fiecare dintre soții mamei avea ceva aparte, am crescut, aşadar, sub fel de fel de influențe şi concepții...despre viață...despre evenimentele care s-au petrecut...despre toate. Ba până şi religioase. Tatăl meu adevărat era mormon. Al doilea a fost ateu, al treilea era, dacă memoria nu mă înşeală, evreu, iar ultimul, luteran.

Dna BAKER: Interesant, într-un cuvânt a încercat toate religiile. Dar mamei dv. nu-i plac şi catolicii?

JILL: De ce nu, ei îi plac şi catolicii, dar ăştia n-au voie să se căsătorească, sau cam aşa ceva...

Dna BAKER: Bănuiesc că n-a scăpat de afurisenie...

JILL: Nici nu m-ar surprinde. Dar mai bine să plec. La revedere, Don!

DON: Mult noroc!

JILL: Mulțumesc.

DON: Şi nu uita, la şapte şi jumătate, aici.

Dna BAKER: Ce o să fie la şapte şi jumătate?

DON: Voi lua masa cu Jill. Numai noi doi. Singuri. (Jill se îndreaptă spre uşă)

Dna BAKER: Cred că ați uitat ceva, domnă Benson. (Jill se întoarce, iar doamna Baker ridică în silă peruca şi i-o dă)

DON: Ce-ai uitat?

JILL: Părul lui Susan Potter. (Jill ia peruca şi se duce spre camera ei, închide uşa)

DON: Trebuie să fii aşa nepoliticoasă?

Dna BAKER: Dar am fost eu nepoliticoasă?

DON: Mai şi întrebi...Ce eşti tu, procurorul din Scarsdale?

Dna BAKER: Cred că am dreptul să aflu câte ceva despre prietenii fiului meu!

DON: Acum vorbesc de drepturile mele. Încă o lună de-acum încolo nu ai ce căuta aici...

Dna BAKER: N-am venit în mare taină. Am încercat la uşă şi dacă am văzut că nu-i închisă...De ce nu încui uşa?

DON: Din moment ce mă simt în siguranță în locuința asta, ce rost ar avea să încui uşa? Dar de azi înainte am s-o încui.

Dna BAKER: Credeam că vizita mea va fi pentru tine o surpriză plăcută. Dacă aş fi ştiut că voi fi un oaspete nedorit...

DON: Tot ai fi venit! (Don se aşează pe un scăunel şi îşi aprinde o țigară)

Dna BAKER: Sunt bucuroasă că am venit. Mi-am confirmat astfel temerile cele mai mari.

DON: Slavă domnului! Cea mai mare teamă a mea era că temerile tale cele mai mari n-o să se adeverească. Ți-ai putut imagina că dacă ai să vii aici ai să găseşti toate după gustul tău? Atunci nici n-am fi avut despre ce vorbi...

Dna BAKER: Trebuia să-ți alegi tocmai un cartier sărac ca acesta?

DON: După părerea mea nu-i deloc un cartier sărac, nu-i cu nimic mai rău decât la Scarsdale!

Dna BAKER: Ai fi putut alege un loc mai bun, undeva pe lângă străzile a şaizecea, a şaptezecea.

DON: Nu am încredere în nimeni dintre cei care locuiesc de la strada a treizecea în sus.

Dna BAKER: Eu aş înnebuni de frică dacă ar trebui să trăiesc printre asemenea oameni.

DON: Dar oamenii aceştia sunt foarte drăguți cu mine.

Dna BAKER: (Aruncă o privire spre camera lui Jill) Azi dimineață spuneai că nici n-o cunoşti, că nici nu ştii cum se numeşte doamna Benson...

DON: Nici nu ştiam, ne-am întâlnit abia după ce am vorbit cu tine.

Dna BAKER: Legi cam repede prietenii, nu ți se pare?

DON: (Cântă) Ah, ah, inima-mi moare, Mă-nțeapă cumplit şi mă doare!

Dna BAKER: Te previn, Donko, eu te cunosc mai bine ca oricare altul. Tu de fata asta o să te-ndrăgosteşti de-a binelea...

DON: Poate că m-am şi îndrăgostit...şi ce-i cu asta? Ai ceva împotrivă că m-am îndrăgostit de o fată?

Dna BAKER: Dar doamna Benson nu reprezintă nici de departe genul de fată pe care mamele o visează pentru fii lor.

DON: Mamă, fata din visele tale nu mă interesează.

Dna BAKER: Se vede cât de colo că-i o gâscă proastă...

DON: Te rog, mamă!

Dna BAKER: Are ochii mici şi rotunzi ca de vrabie şi arată ca un... Volksvagen...

DON: N-ai făcut altceva decât să descrii fata viselor mele, mamă!

Dna BAKER: Norocul tău este că ai o mamă care te ajută, tu nu ştii să deosebeşti răul de bine. eu cunosc omul numai după expresia feței, după ochi, ceea ce tu nu poți face.

DON: Dar eu îi văd până în suflet. Aminteşte-ți de Donko cel orb de întâmplările lui.

Dna BAKER: Nu-ți dai seama ce vorbeşti, tu nu te-ai întâlnit niciodată față-n față cu viața.

DON: Şi cine-i de vină? A cui e vina că eu nu m-am putut duce la şcoală ca ceilalți copii?

Dna BAKER: Dar cum ai fi putut să te duci?

DON: Sunt şi şcoli pentru copiii orbi.

Dna BAKER: Ne-am putut permite să plătim o învățătoare care să vină acasă. După părerea mea asta a fost mult mai bine decât să te fi trimis mai ştiu eu unde, printre copiii orbi, ca pe un...neputincios...

DON: Mamă, tu crezi despre mine că sunt un neputincios?

Dna BAKER: Bine-nțeles că nu.

DON: Recunpaşte, că undeva, în adâncul sufletului tău, îți este ruşine că ai adus pe lume un copil orb.

Dna BAKER: Nu îmi este ruşine pentru aşa ceva.

DON: Dar suferi din această cauză...

Dna BAKER: Poate, dar am făcut întotdeauna tot ce am crezut că este bine pentru tine şi am să fac şi de acum încolo.

DON: Şi ce ai de gând să faci?

Dna BAKER: Să-ți împachetez lucrurile şi să te iau acasă.

DON: Ar fi mai bine să uiți ce-ai spus, mamă. Aşa ceva nici nu intră în discuție.

Dna BAKER: Dar nu mai poți rămâne singur aici.

DON: Nu sunt singur, curând o să apară şi doamna Benson în camera de alături...

Dna BAKER: Mai bine ți-ai cumpăra un câine pentru orbi...

DON: Ideea asta nu mă ispiteşte câtuşi de puțin. Îmi ajunge că am o mama oarbă... (Se aude un ciocănit în uşa camerei lui Jill) Intră.

(Intră Jill îmbrăcată în alte haine, dar tot cu bluza descheiată la spate. Se duce spre doamna Baker şi se întoarce cu spatele)

JILL: Îmi pare rău că trebuie să vă necăjesc din nou... (Doamna Baker îi încheie bluza, cu mişcări nervoase)

DON: Ce s-a întâmplat?

JILL: Iarăşi bluza asta a mea...(Către doamna Baker) Mulțumesc.(Se îndreaptă spre uşa camerei ei, dar pe drum se opreşte şi îi şopteşte lui Don) Cred că victoria e aproape. Dă-i înainte! (Jill îi zâmbeşte doamnei Baker, intră în cameră şi închide uşa)

Dna BAKER: Asta să te ajute...Nu vezi că nici să se îmbrace singură nu poate?!

DON: În privința asta aş putea-o ajuta eu pe ea.

Dna BAKER: Ascultă, Donny, aş vrea să-ţi spun ceva: dacă ai să rămâi aici, eu nu-ţi mai dau nici un fel de ajutor.

DON: Dar nici nu ţi-am cerut să mă ajuţi.

Dna BAKER: Dar cum ai să faci rost de bani?

DON: De ce să fac rost? Ce să fac cu banii?

Dna BAKER: Puţinul pe care l-ai strâns o să se ducă repede...

DON: Dar mai am din ei.

Dna BAKER: Câţi?

DON: Destui.

Dna BAKER: Şi din ce ai să trăieşti după ce vei cheltui ultimul bănuţ? Crezi cumva că o să te întreţină doamna Benson?

DON: O să lucrez.

Dna BAKER: Şi unde ai să lucrezi, mă rog?

DON: Şi la urma urmelor, aş putea ieşi oricând în stradă cu o farfurie de tablă în mână...

Dna BAKER: Splendid spectacol!

DON: Nu te teme, mamă! N-am să mă rătăcesc prin faţa magazinului pe care îl frecventezi tu...

Dna BAKER: Eu vorbesc serios, Donny. Ce planuri ai?

DON: Am să cânt la chitară. La asta mă pricep cel mai bine, chiar tu mi-ai spus-o.

Dna BAKER: Îţi dai seama câţi chitarişti ca tine există? Tu ar trebui să ştii că fiecare copil care se naşte astăzi învaţă mai întâi să spună mamă, apoi tată, apoi să meargă şi după aceea învaţă să cânte la chitară...Ba unii învaţă să cânte la chitară mai înainte de a învăţa să umble!

DON: Se poate, dar eu am aceeaşi şansă ca oricare altul, nu? Ba încă una în plus, aceea de a-mi putea învinge destinul.

Dna BAKER: Te rog, Don, cum de te-ai putut opri tocmai la această ocupaţie?

DON: Nu-i greu de înţeles, dragă mamă. Prin metoda excluderii. Am alcătuit o lungă listă cu meseriile pe care nu le-aş putea îndeplini, ca de exemplu aceea de pilot. Mai departe, fotograf. Am exclus, de asemenea, meseria de fotbalist şi pe cea de taximetrist. Nici meseria de toreador nu m-ar prinde, după

părerea mea e-o meserie fără viitor. Acum trebuie să plec, mamă. Îți mulțumesc pentru vizită.

Dna BAKER: Unde te duci?

DON: Ies să-mi cumpăr ceva. Ți-am spus doar...astă seară voi cina cu doamna Benson...numai noi doi...singuri...

Dna BAKER: Aştept aici.

DON: Dar eu nu vreau să mă aştepți. Îți doresc drum bun până la Scarsdale. Mâine am să te sun...acum te rog...Plec. (Pleacă)

Dna BAKER: (Cu glas dulce) Doamna Benson?

JILL: Da.

Dna BAKER: Doar o clipă. Nu vă țin mult... (Jill intră în camera lui Don)

JILL: Dar unde-i Don?

Dna BAKER: A ieşit să cumpere ceva...Ştiți femeile se înțeleg mai bine între ele. Dar, vă rog, luați loc...(Jill rămâne în picioare) Un ceai?

JILL: Nu, mulțumesc, dar dacă mai este vreun măr...

Dna BAKER: Sigur, mai e unul. (Se duce în bucătărie) Vi-l aduc îndată.

JILL: Vă amintiți cum i-a adus vrăjitoarea un măr Albei ca Zăpada? Iertați-mă, n-am vrut să spun ceea ce ați auzit...Ştiu că dv. nu sunteți...

Dna BAKER: Dar nici dv. Albă ca Zăpada. Sunteți o fată frumoasă, iar cei de la teatre se dau în vânt după astfel de fete.

JILL: Nu, nu sunt.

Dna BAKER: Ba da.

JILL: Vă spun eu că nu sunt, am ochii mici şi rotunzi ca de vrabie şi arăt ca un...Volksvagen.

Dna BAKER: Ați ascultat la uşă...

JILL: N-a fost nevoie. Eram în baie, v-am auzit cu toate că curgea apa.

Dna BAKER: Ştiți, n-o luați textual, n-am crezut tot ce-am spus...

JILL: Atunci de ce ați spus?

Dna BAKER: Am...am exagerat şi eu puțin...să sune convingător.

JILL: Nu am nimic împotrivă când cineva mă bârfeşte, dacă recunoaşte, dar eu nu pot să sufăr ca cineva să mă bârfească şi apoi să mă mintă...

Dna BAKER: Iertați-mă. Ştiți ce-mi place la dv.?

JILL: Ştiu. Nimic.

Dna BAKER: Îmi place sinceritatea dv., felul dv. deschis...Am să fiu şi eu sinceră cu dv.. Am nevoie să mă ajutați, vreau ca Don să se întoarcă acasă şi se pare că s-ar lăsa mai uşor convins de un străin decât de propria lui mamă. Dv. ştiți să vă impuneți...

JILL: Dar ne cunoaştem doar de câteva ceasuri...

Dna BAKER: Uneori este de-ajuns o clipă pentru ca oamenii să se cunoască. Şi, la urma urmelor, v-ați culcat cu el...în patul lui.

JILL: Atunci n-am fost eu aceea...

Dna BAKER: Să nu ne jucăm, totuşi, de-a bab oarba! Don mi-a spus-o...

JILL: Da, m-am culcat cu el, dar pe canapea. Nici nu ştiu cum arată patul lui Don.

Dna BAKER: Don e orb, dv. nici nu vă dați seama ce înseamnă acest lucru. Dv. n-ați fost niciodată oarbă...

JILL: Dar dv. ați fost?

Dna BAKER: Dar eu am crescut un copil orb. Spuneți-mi Jill, ce credeți despre Don?

JILL: De exmplu, nu-mi închipui că este Donko cel orb.

Dna BAKER: Aş vrea să ştiu ce părere aveți despre el.

JILL: E frumos, este unul dintre cei mai frumoşi oameni pe care i-am întâlnit. Închipuiți-vă numai, să trăieşti toată viața fără să vezi ceva...vreun lucru...un tablou...o floare...un pom de Crăciun...Vrea să trăiască! Nu vi se pare fantastic?

Dna BAKER: Dv. v-ați căsători cu el? V-ați căsători cu un orb?

JILL: Dar nu trebuie să vă luați după mine, eu nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni. Vreau să-mi păstrez libertatea, să pun capăt oricăror relații atunci când nu-mi mai plac. Don ştie acest lucru şi îl înțelege.

Dna BAKER: Atunci nu-l mai lăsați să spere...Să nu-i faceți rău...

JILL: Dv. îi faceți rău.

Dna BAKER: Eu nu pot să-l rănesc, eu pot numai să-l întărât. Dv. îl puteți răni...Să n-o faceți...Vă rog să n-o faceți...

T A B L O U L I I

Decorul: acelaşi ca mai înainte. Acțiunea se desfăşoară în seara aceleiaşi zile. În timp ce se ridică cortina, vedem o masă aranjată pentru două persoane. Pe masă se află o vază cu câteva flori şi patru lumânări aprinse. Don şade la masă cu mâinile după ceafă, cu ochii în tavan. Doamna Baker se găseşte pe un scaun lângă canapea şi citeşte dintr-o revistă. Din când în când Don duce degetele pe cadranul unui ceas Braille, pe care îl pipăie.

Dna BAKER: (Citeşte) „În parlament, Patman a atras atenția asupra interesului manifestat față de băncile elvețiene unde se pot deschide conturi fără a fi nevoie să-ți declari numele. Robert R. Morgentau, procuror dintr-un cartier din sudul New-Yorkului, a recunoscut că din ce în ce mai mulți americani deschid astfel de conturi...”(Ridică privirea de pe ziar şi-l vede pe Don pipăind ceasul) Cât e ceasul?

DON: Zece fără douăzeci.

Dna BAKER: Zece fără douăzeci?

DON: Ştiu, întârzie.

Dna BAKER: Dar ai spus şapte şi jumătate. Am auzit şi eu...

DON: Mamă, dar tu nu eşti obligată să o aştepți...

Dna BAKER: Tu de ce nu începi să mănânci singur?

DON: Dar tu ce faci? De ce nu te duci acasă?

Dna BAKER: Aştept până vine ea, apoi plec. Nu vreau să iau parte la orgia voastră, ți-am mai spus.

DON: Nu, eu ți-am spus...

Dna BAKER: Ce crezi, unde ar putea să fie? (Don se ridică, apropie cu grijă scaunul de masă şi se îndreaptă spre uşa camerei lui Jill. Ascultă cu atenție)

DON: S-ar putea să fie încă la concurs.

Dna BAKER: De şase ceasuri?

DON: Poate repetă...

Dna BAKER: Ar fi putut juca de atunci de două ori întreaga piesă. Nu crezi că ar trebuie să sunăm la teatru?

DON: Dar nu ştiu la care teatru s-a dus.

Dna BAKER: Eu cred că pur şi simplu a uitat să vină la cină.

DON: Nu, sigur n-a uitat.

Dna BAKER: Tinerii de astăzi nu mai ştiu ce înseamnă punctualitatea...

DON: (Se îndepărtează de uşă) Te rog, mamă, să nu începem să discutăm iarăşi probleme legate de generații. Nu-mi face plăcere.

Dna BAKER: Dacă eu aş fi întârziat trei ore la cină, aş fi sunat şi aş fi explicat de ce întârzii...

DON: Tu n-ai întârziat în viața ta trei ceasuri.

Dna BAKER: Asta aşa este.

DON: În schimb ți s-a întâmplat să te duci la întâlnire exact cu o lună mai devreme!

Dna BAKER: (Enervată) Pot citi mai departe?

DON: Da, dar numai pentru tine.

Dna BAKER: Poate s-a rătăcit, a spus doar că nu cunoaşte bineNew Yorkul şi că s-ar putea rătăci...

DON: Dar ar fi adus-o acasă oricare taximetrist. Şi n-a spus niciodată că nu cunoaşte New Yorkul şi că s-ar putea rătăci.

Dna BAKER: Ba da, a spus. Mie mi-a spus.

DON: Dacă ți-ar fi spus aş fi auzit şi eu, doar am fost în cameră tot timpul cât a fost şi ea.

Dna BAKER: Da...dar a mai fost...şi...şi după ce tu ai plecat după cumpărături...

DON: Vrei să spui că a venit aici şi după plecarea mea?

Dna BAKER: Da.

DON: De ce?

Dna BAKER: Ca de obicei, să-i închei nasturii.

DON: Bine, dar asta s-a întâmplat când eram şi eu acasă.

Dna BAKER: Şi după aceea...Eu am chemat-o, dar ce vezi rău în asta? N-a stat decât o clipă...

DON: Şi despre ce ați discutat?

Dna BAKER: Nu-mi mai amintesc.

DON: Ți-ai amintit, de exemplu, că a zis că nu cunoaşte New Yorkul şi că s-ar putea rătăci. Despre ce altceva ați mai discutat?

Dna BAKER: Nimic deosebit, dar ce importanță are?

DON: Dacă nu are importanță, de ce nu vrei să-mi spui? (Strigând) Ați discutat, totuşi, ceva, nu? Ce anume?

Dna BAKER: Te rog, Don, nu striga la mine. (După o clipă) Am vorbit despre Albă ca Zăpada.

DON: Despre Albă ca Zăpada...Despre Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici ați discutat? Despre Albă ca Zăpada din poveste?

Dna BAKER: Dar mai ştii tu o altă Albă ca Zăpada?

DON: Şi, mă rog, ce ați discutat despre Albă ca Zăpada?

Dna BAKER: (Iritată) Dacă vrei să ştii, Domko, nu-mi plac deloc întrebările tale. Ce te interesează ce am discutat noi despre Albă ca Zăpada? Ai fi fost mai fericit dacă am fi discutat despre Cenuşăreasa? N-am spus nimic rău despre Albă ca Zăpada.

DON: Să-mi repeți, te rog, toată conversația. Să nu uiți nimic.

Dna BAKER: N-a fost o discuție pur şi simplu. I-am dat un măr, iar ea a spus că asta îi aminteşte de scena în care vrăjitoarea îi întinde Albei ca Zăpada un măr.

DON: (Don începe să râdă) Şi după aceea despre ce ai vorbit?

Dna BAKER: Mai departe refuz să-ți răspund la interogatoriu.

DON: Ai rugat-o să mă prelucreze să mă întorc acasă... Aşa cum ai făcut şi cu Linda.

Dna BAKER: Nu-mi mai amintesc exact despre ce am vorbit.

DON: Încearcă totuşi.

Dna BAKER: Don, cred că ar fi timpul să iei în considerație şi sentimentele mele față de tine. Tot ce fac nu-i decât spre binele tău. (Prinzând din zbor o idee) Apropo, de ce nu mi-ai spus niciodată că nu-ți place să-ți spun Domko? De ce trebuie să aflu de la un străin?

DON: Ți-am spus-o de o mie de ori! De mai mult de o mie de ori!

Dna BAKER: Când?

DON: Cu ani în urmă...Am renunțat însă când am împlinit şaisprezece ani.

Dna BAKER: Şi de ce nu-ți place să-ți spun aşa?

DON: Pentru că îmi aminteşte de Donko cel orb.

Dna BAKER: Şi ce-i rău în asta?

DON: Faptul că n-ai scris întâmplător despre el.

Dna BAKER: Dar cum ai vrea să te strig?

DON: Don, Donald...poți să-mi spui Sebastian, sau Irving, tot nu are importanță. Poți să mă strigi oricum, numai Donko, nu!

(Se duce spre uşa lui Jill, se apleacă şi ascultă)

Dna BAKER: Ce s-a întâmplat?

DON: Parcă s-a auzit ceva. (Se îndepărtează de uşă) Dar nu, a fost pe scară...

Dna BAKER: Cât s-a făcut ceasul?

DON: (Pune vârful degetelor pe cadranul ceasului) Zece fără zece.

Dna BAKER: (Se ridică) Ei, şi-acum „ghici cine nu vine la cină?" (SE duce la masă, ia o lumânare şi o stinge, suflând în ea)

DON: Ce faci?

Dna BAKER: Am stâns o lumânare, ce rost are să ardă de pomană...

DON: Dar eu vreau să ardă, mamă. Fii bună, te rog, şi lasă lumânările să ardă...

Dna BAKER: (Aprinde din nou lumânarea) Ştiu, tu crezi că nu-mi place fata pe care ți-ai ales-o, dar te înşeli. Numai faptul că nu poți pune bază pe ea nu-mi place.

DON: Dacă aş fi avut de gând să-mi iau ceva pe care să pot pune bază, mi-aş fi luat un câine.

Dna BAKER: Câinele s-ar fi aflat tot timpul în preajma ta, n-ai mai fi fost singur.

DON: Nu sunt singur, dar chiar dacă mi-aş fi luat un câine, el tot n-ar fi rezolvat problema.

Dna BAKER: În schimb n-ar fi venit niciodată cu întârziere la cină...

DON: Mă gândesc la un câine perfect. Câinii sunt ființe foarte devotate. Câinii, ca şi mamele, nu te părăsesc niciodată...

Dna BAKER: Tinerii de astăzi nu mai dau nici o importanță unor lucruri ca devotament, încredere şi sacrificiu. Puteam şi eu să mă căsătoresc de patru ori ca mama ei, dar când mi-a murit soțul am hotărât să-mi sacrific întreaga viață pentru copilul meu. El are nevoie de mine. Şi acum în loc să-mi fie recunoscător, mă compară cu un câine...

DON: Bine, mamă, iartă-mă. Îmi pare rău şi-ți sunt recunoscător.

Dna BAKER: Bine, atunci ia loc la masă să-ți fac ceva de mâncare.

DON: Dar nu mi-e foame.

Dna BAKER: Dar e miezul nopții, băiete. Ce rost mai are s-o aştepți?

DON: Nu aştept pe nimeni, mamă. Dar nu vreau să mănânc. Mamă, ți-am spus că-mi pare rău şi-ți sunt recunoscător...Acum trebuie să şi mănânc?

Dna BAKER: Fii bun, Donko, şi aşează-te la masă.

DON: Iar mi-ai spus Donko.

Dna BAKER: Sebastian...Irving, sau cum Dumnezeu te cheamă. Nu plec de aici până nu mănânci, aşa că...

(O întrerupe un zgomot nedefinit venit din camera lui Jill. Se întorc amândoi spre uşa camerei ei. Recunoaşte glasul lui Jill şi al unui bărbat. Nu se înțelege ce-şi spun)

DON: (Cu un zâmbet larg) este acasă, peste o clipă va fi aici. Tu poți pleca mamă...

(Dna Baker se apropie de uşa lui Jill şi ascultă)

Dna BAKER: E cu un băiat.

DON: Încetează să asculți pe la uşi.

Dna BAKER: (Pleacă de lângă uşă) N-aud nimic, ei se află tocmai în cealaltă parte a camerei, dar e cu un băiat...

DON: Poate se aude de la televizor.

Dna BAKER: Îi aud glasul lui Jill. Ce sens ar avea să râdă şi să vorbească cu televizorul? Sigur e cu un bărbat...Nici nu mă surprinde...gândeşte-te la mama ei. De obicei aşchia nu sare departe de copac, să ştii şi tu...

DON: Unele sar, mamă, sau fac eforturi să sară...

Dna BAKER: Nu-i cu nimic mai bună ca podoaba aia de Linda Fletcher. Ar trebui ca măcar acum să înțelegi că trebuie să pleci de aici. (Este întreruptă de câteva bătăi în uşa lui Jill)

DON: Intră.

(Jill intră veselă, urmată de Ralph Austin, un bărbat ca la treizeci de ani într-o geacă de piele şi blugi. Are barbă şi fumează pipă)

JILL: Bună, iată-mă! L-am adus cu mine şi pe Ralph Austin. (O observă pe doamna Baker) A, doamnă Baker, sunteți încă aici? (Îl prezintă pe Ralph) Don, el este Ralph Austin, ți-am mai vorbit se el...regizează spectacolul acela. El este Don, iar dânsa este mama lui, doamna Baker. (Îşi dau cu toții mâna) I-am povestit lui Ralph despre tine şi el a zis că vrea să te cunoască cât mai repede.

RALPH: (Neaşteptat de tare) Jill mi-a povestit cum...câtă poftă de viață aveți, dacă avem în vedere că...că sunteți...că nu vedeți...

DON: Că sunt orb. Puteți s-o spuneți liniştit, Ralph. Folosesc şi eu frecvent acest cuvânt...

RALPH: (Mai tare) Da, numai că...ştiți, până acum n-am vorbit cu un orb. Când Jill mi-a povestit despre dv....

DON: (Vrea să-l întrerupă.) Ralph...

RALPH: ...am vrut să vă cunosc cu orice preț. Îmi plac oamenii cu voință puternică. Sunt şi eu unul dintre ei...

DON: Înțeleg, dar de ce țipați aşa?

RALPH: O, iertați-mă, vă rog...

DON: Totdeauna se întâmplă aşa, oamenii îşi închipuie că dacă nu văd, nici nu aud.

JILL: Aude mai bine ca noi toți.

DON: Ei, nu-i chair aşa...

JILL: Şi ce miros are...(Se uită spre doamna Baker)

Dna BAKER: Ştiți cât e ceasul?

JILL: (Lui Ralph) Doamna Baker vrea să ştie cât e ceasul.

RALPH: Zece şi cinci.

Dna BAKER: Ştiu, am vrut numai să vă atrag atenţia să ştiţi cât e ora. Trebuia să fiţi aici la şapte şi jumătate. (Jill observă masa aranjată pentru cină şi se îndreaptă, nefericită, spre ea)

JILL: O, Don, iartă-mă...flori...şi lumânări...Foarte drăguţ din partea ta...(Se întoarce şi încearcă să mascheze părerea de rău cu o indiferenţă falsă) Cel puţin ai ocazia să mă vezi aşa cum sunt. În ce mă priveşte, poţi fi sigur de un singur lucru: că vin la ore nesigure! Ştii, după concurs am ieşit cu Ralph să sărbătorim evenimentul. Am băut, ca să zic aşa, o sticlă întreagă de şampanie...cu toate că şampania nu-mi place nici în papuci...

DON: (Emoţionat) Ai obţinut rolul?

JILL: Şi da şi nu...Dar nu voi juca rolul principal.

DON: Dar atunic ce rol ai să joci? Al individului?

JILL: Nu, al secretarei lui, e un rol mic...

RALPH: Pe care însă oricare actriţă ar vrea să-l joace...

JILL: Am o scenă foarte frumoasă.

RALPH: Magnifică.

JILL: Fata îl iubeşte pe individ, dar dându-şi seama că nu are nici o şansă, înghite un tub de medicamente şi intră în agonie...

RALPH: Este un moment foarte emoţionant! Dar fata nu înghite medicamente, ci heroină. Ea este morfinomană...

Dna BAKER: (Îngrozită) Asta vrea să fie piesa despre care vorbeaţi?

JILL: Da.

Dna BAKER: Aşa deci...Tot se vorbeşte că teatru-i pe moarte...dar n-am ştiut că săpaţi şi dv. cu atâta râvnă la groapa lui...

JILL: Dar ştiţi, este o piesă superbă...Şi-o să fie şi mai şi...

RALPH: Trebuie s-o mai şlefuim însă.

Dna BAKER: După părerea mea cel mai bine ar fi s-o daţi la curăţat...

JILL: Dar nu-i o piesă murdară. Se povesteşte în ea despre viaţă aşa cum este ea...E-adevărat, nu-i o viaţă ca a dv., doamnă Baker, dar mai există şi altfel de vieţi...

DON: Mamei nu i-a mai plăcut nimic de pe vremea când se juca „Sunetul muzicii”...

Dna BAKER: După părerea mea, teatrul are din ce în ce mai puțină legătură cu arta. Toate stupiditățile de care ați vorbit aici nu numai că sunt imorale, dar ar trebui interzise categoric.

RALPH: (Grav) Aşa e viața, doamnă Baker,

Dna BAKER: Înțeleg, domnule Austin şi rahatul face parte din viață, dar nu consider că este apt pentru a fi prelucrat artistic.

JILL: Ştiți, acesta este singurul lucru care nu apare în piesa noastră.

Dna BAKER: Nu înțeleg de ce în ultima vreme toate piesele şi filmele sunt invadate de obscenități, de goliciune, de degenerați. Eu una nu aş da nici doi bani pe ceva ca să văd la teatru nişte lucruri pe care nu le suport în preajma mea.

JILL: Dar pentru lucrurile pe care le suportați în prejma dv. de ce ați da banii? Puteți foarte bine să rămâneți acasă.

Dna BAKER: Păi aşa şi fac, mulțumesc.

RALPH: (Se aşează pe un scaun lângă masa pentru cafea, o împinge puțin pentru a putea să-şi sprijine picioarele de marginea mesei. Îşi aprinde o țigară) Eu îmi pun mari speranțe în piesa asta, este o dramă autentică. Va face senzație, vă asigur.

Dna BAKER: Dar cum se numeşte piesa?

DON: (Cu un aer ştrengăresc) În sunetul altei muzici...

RALPH: Se numeşte „Întâmple-se altora!”

Dna BAKER: (Repetă denimirea) Aşadar, „Întâmple-se altora!” Trebuie să țin minte, ar fi o adevărată nenorocire dacă, din greşeală, m-aş rătăci la piesa asta.

RALPH: (Arogant) O să vedeți piesa asta, doamnă Baker. O s-o vedeți, fie că vreți, fie că nu vreți. Va avea un succes atât de mare încât toată lumea o să vorbească de ea...

DON: După părerea dv. cât timp o să țină afişul?

RALPH: După părerea mea minimum doi ani. Asta-i piesa pe care am aşteptat-o! Sunt convins că după premieră toți producătorii vor face coadă la uşa biroului meu. Veți mai auzi de Ralph Austin!

JILL: Sper că şi de Jill Tanner!

Dna BAKER: Cine este Jill Tanner?

JILL: Eu.

Dna BAKER: Credeam că sunteți doamna Benson...

JILL: Aşa mă chema la început, când m-am măritat, acum folosesc numele de fată- Tanner. Țineți-l minte, vă rog. Ar fi păcat ca atunci când voi ajuge celebră să nu realizați că-i vorba chiar despre mine...

DON: Nu ştiam că ții atât de mult să devii celebră.

JILL: Nu ştiu, dar n-aş avea nimic împotrivă să ajung un star.

RALPH: Dacă nici cu piesa asta nu reuşim să dăm lovitura, atunci nu ştiu ce-o să mai fie.

DON: Dar sunteți atât de sigur...

RALPH: Asta-i o piesă pentru un regizor mare, eu ştiu ce se poate face din ea.

Dna BAKER: Şi eu...

RALPH: Aşteptați numai să aibă loc premiera. Oamenii vor uita şi de Mike Nichols. Vreau să spun că după premieră, locul lui pe soclu îl voi lua eu. Eu am să ajung şi mai sus. Dacă vreți să vă spun un secret: Mike Nichols nici nu-i chiar aşa de mare şi teribil pe cât ar zice lumea.

DON: Ei-ha, da` ştiți că ne-ați spus un secret...?!

JILL: Vezi-ți de treabă, Ralph, Mike Nichols este foarte bun...

Dna BAKER: Eu una tot aşa cred.

RALPH: Tipul are tot timpul noroc, primeşte scenarii excelente. De data asta însă norocul a căzut pe capul meu, acum eu am să iau caimacul! (Se ridică şi-i spune lui Jill) Trebuie să plec acasă, Steve trebuie să-mi aducă versiunea scenei finale. Cât durează până îți strângi lucrurile?

JILL: (Îl priveşte încurcată pe Don) Hm...nu prea mult, dar tu du-te mai bine înainte...

RALPH: Dacă n-o să dureze o veşnicie, te aştept. Câte geamantane?

(Auzind această conversaţie, Don devine grav, dar tace. Doamna Baker îl priveşte îngrijorată pe fiul ei)

JILL: Numai două dar o să dureze până îmi aranjez tot ce am.

RALPH: Atunci îţi ajunge un singur dulap...

Dna BAKER: Plecaţi undeva?

JILL: Mă mut la Ralph.

Dna BAKER: Dar abia v-aţi mutat aici...

JILL: (Încurcată) Da, dar...Ralph a zis că ar fi mai bine să mă mut la el.

RALPH: A fost ideea ta.

JILL: N-are importanţă a cui a foat ideea, a fost o idee bună...

(Lui Don) Nu plec pentru totdeauna, Don. Şi nici nu-i aşa departe.

RALPH: Pe strada Christopher.

JILL: (Doamnei Baker) E departe de aici?

Dna BAKER: Nu ştiu, n-am mers niciodată mai jos de magazinul „Saks".

DON: E în cealaltă parte a oraşului.

JILL: (Se duce lângă Don) Ralph locuieşte într-un atelier gigant. Lumina pică de sus...are o mulţime de lucruri...Aşteaptă, ai să le vezi şi tu. O să fim tare bucuroşi dacă ai să dai din când în când câte o fugă până la noi...Nu-i aşa, Ralph?

RALPH: Uşile-i sunt întotdeauna deschise.

Dna BAKER: Şi dacă din întâmplare nu sunt, se vor deschide.

RALPH: Dai o fugă la noi oricând vei dori...

JILL: (Lui Don) Ţi-am spus eu că Ralph o să-ţi placă...O s-o ducem bine acolo împreună. O să vezi că o să-ţi faci din el un prieten. E de-al nostru. Păcat că nu-l poţi vedea, are faţă de om bun...Ca să-ţi faci o ideel, seamănă cu Burt Lancaster. (Se duce spre Ralph pe care îl conduce până laDon.) Lasă-l pe Don să-ţi atingă faţa. Ajunge doar să-ţi atingă faţa şi îşi dă imediat seama cum arăţi.

DON: Dar eu nu vreai să-i ating faţa!

JILL: Don, dar Ralph are o față drăguță...

DON: Te cred.

RALPH: Poți să-mi atingi fața dacă vrei...

Dna BAKER: Mai bine v-ați lua trabucul ăla din gură. S-ar putea ca dintr-o greşeală nefericită să-l scăpați pe gât...

(Jill ia mâna lui Don şi o pune pe fața lui Ralph. Don îşi trece mâna peste barba lui Ralph, apoi şi-o retrage repede)

JILL: Nu-i aşa că seamănă cu Burt Lancester?

DON: Mai degrabă cu Abraham Lincoln...

RALPH: Sunt foarte fericit, Don, că te-am cunoscut. Fii tare! Şi pe dv. îmi pare bine că v-am cunoscut, doamnă Baker.

Dna BAKER: Adio, domnule Austin.

(Ralph o sărută pe Jill pe obraz)

RALPH: Grăbeşte-te, comoara mea.

(ralph iese pe uşa de la intrare, lăsându-i în încăpere pe Jill, doamna Baker şi pe Don. Aceştia privesc fiecare în altă parte şi tac încurcați)

JILL: Ei, eu mă duc să-mi văd de împachetat. Înainte de-a plecaam să trec să vă mai văd şi să-mi iau la revedere.

(Jill se duce repede în camera ei, închizând uşa. Doamna Baker îl priveşte pe Don, foarte mişcată de expresia de durere care se citeşte pe chipul acestuia)

DON: Mamă! (Doamna Baker nu răspunde, priveşte mai departe, tăcută, la Don) Mamă, eşti aici? Răspunde, te rog!

Dna BAKER: Da, sunt.

DON: Aş vrea să-ți spun ceva, dar ia mai întâi loc pe scaun.

Dna BAKER: E ceva aşa de cumplit?

DON: Nu, mamă, e ceva care o să te bucure...Dar ia loc, te rog.

Dna BAKER: (În picioare) M-am aşsezat.

DON: Vreau să mă-ntorc acasă. Du-te cheamă o maşină, până te întorci eu am să strâng lucrurile. (Doamna Baker se aşează pe un scaun şi-l priveşte îngrozită) M-ai auzit?

Dna BAKER: Da...

DON: Şi nu spui nimic?

Dna BAKER: Mă pregătesc, încerc să-mi recapăt curajul...

DON: Poți s-o faci şi după aceea, după ce vii cu maşina. Nu mă ține mult...(Don se duce în dormitor)

Dna BAKER: Stai o clipă. (Don se întoarce) Cred că despre propunerea asta a ta ar trebui să mai discutăm.

DON: Să mai discutăm? Dar eu credeam că ai să-ncepi să sari în sus de bucurie...

Dna BAKER: Oh, adevărat?

DON: Doar tu ai vrut-o, de aceea ai venit aici, nu? Să mă iei acasă, nu?

Dna BAKER: Da.

DON: Şi-atunci? De ce nu sari în sus de bucurie? De ce nu joci?

Dna BAKER: Nu-mi place muzica asta...

DON: Nu te mai înțeleg. Înseamnă că nu mai vrei să mă iei acasă.

Dna BAKER: Am spus doar că trebuie să mai discutăm...

DON: Dar despre ce altceva vorbim din clipa în care ai pus piciorul aici? Despre ce altceva am vorbit când ai spus că aici, la mine, nu-i Palatul Buckingam...că trăiesc într-u gaură de guzguni? Despre ce am discutat când ai exclamat „Sunt distrusă!"

Dna BAKER: Despre ce am discutat când ai spus că aici este Taj Mahalul tău? Că aici e acum casa ta? Că aici eşti fericit? De ce nu sari în sus de bucurie?

DON: Nu-i aşa că-i distractiv? Avem amândoi aceeaşi părere despre anumite lucruri numai că nu le avem în acelaşi timp.

(Înfrânt) Nu mai rezist, mamă, simt că nu mai rezist...

Dna BAKER: De ce? Pentru cî te-a părăsit fata asta?

DON: Două fete m-au părăsit, pune-o la socoteală şi pe păcătoasa aia de Linda Fletcher...

Dna BAKER: Să te fi părăsit şi zece fete...Ştii că fetele-i părăseau şi pe băieții care văd? Aşa-i viața!

DON: Ca un rahat...

Dna BAKER: Acum ştiu care este părerea ta despre Jill. Eu una cred că este o fată drăguță, chiar dacă statornicia nu-i trăsătura ei de caracter cea mai importantă. În dragoste trebuie să existe un echilibru, iar acest echilibru se realizează numai acolo unde ambii parteneri investesc şi primesc în egală măsură...Jill n-are ce investi. Poate că într-o bună zi vei găsi o fată care să aibă ce. Dar, asta nu înseamnă că până atunci trebuie să te porți de parcă ți s-ar fi sfârşit zilele...

DON: Eu n-am spus că mi s-au sfârşit zilele, am spus numai că vreau să mă întorc acasă.

Dna BAKER: Vrei să mergi acasă sau ți-ai pierdut curajul? Te simți părăsit, singur şi-ți pare rău. Eu nu sunt obişnuită să te ştiu aşa şi nu-ți dau voie nici de acum încolo să te comporți aşa.

DON: Ai fi putut (se aşează brusc pe canapea) ai fi putut să te convingi până acum că eu nu sunt Donko cel orb...Eu nu ştiu să fac minuni...

Dna BAKER: Îți aminteşti de prima întâmplare a lui Donko cel orb? Ştii cum mi-a venit ideea să scriu această carte?

DON: Poate am ştiut, dar am uitat.

Dna BAKER: Aveai vreo cinci ani pe atunci...Ne petreceam vacanța de vară pe malul lacului Minnipesaukeek. Tata te-a luat cu el în apă....Erai pentru prima dată într-o apă mai mare decât cea din cadă. Grozav te-ai mai speriat...Tata te-a scos din apă, te-a dus înăuntru şi te-a aşezat pe pat. Ai tremurat ore în şir...în seara aceea ți-am povestit încet,la ureche povestea despre Donko cel orb, care a reuşit să înnoate peste şapte mări, care stătea de vorbă cu delfinii...

DON: Aşa, ştiu...îmi amintesc. Şi delfinii îi spuneau despre nişte submarine duşmane care se apropiau pentru a distruge țara...Copilul acesta a înnotat repede spre casă pentru a da de veste preşedintelui...

Dna BAKER: A doua zi ai învățat şi tu să înoți. Mai târziu, după ce ți-am mai povestit şi alte întâmplări ale lui Donko, te-ai ambiționat şi totul a

mers apoi din ce în ce mai bine. (Se ridică) Crezi că-i cazul să încep să scriu?

DON: Dar acum o lună când am plecat de acasă, mi-ai spus că nu sunt pregătit pentru aşa ceva. Erai pe deplin convinsă de adevărul spuselor tale...

Dna BAKER: Acum însă îmi dau seama că m-am înşelat.

DON: Ce te face să crezi că te-ai înşelat?

Dna BAKER: Chiar faptul că eram prea convinsă de adevărul spuselor mele. Să fie vorba de intuiție? N-aş putea spune exact, e greu s-o explici cuiva care nu este mamă...S-ar putea ca la mijloc să fie şi puțin egoism. Mă simțeam ca şi când m-ai fi exclus din viața ta...Mamelor le face bine gândul că sunt necesare, utile, chiar dacă nu acesta este adevărul. (Se uită prin cameră) Mai bine te-aş ajuta să aranjezi puțin prin ca,eră. Am să-ți trimit şi nişte farfurii şi pahare, eu acasă nu mai am ce face cu ele...Am să-ți trimit, dacă ai să fii de acord...

DON: Bine-nțeles.

Dna BAKER: Am să-ți trimit şi nişte lenjerie de pat şi o scrumieră mai frumoasă. (Îşi ia poşeta şi scoate din ea mănuşile) Acum trebuie să plec. E târziu.

DON: (Se ridică) Îți mulțumesc pentru vizită, mamă...

Dna BAKER: (Se duce spre el) Am să te sun dimineață. (Îl sărută şi-l mângâie scurt) Te iubesc, Don.

DON: Ştiu, mamă, ştiu că mă iubeşti.

(Doamna Baker pleacă. Don se duce spre uşa camerei lui Jill şi ascultă. Se aude un zgomot ca şi când ar încuia o valiză. Don, vesel, bate la uşă)

DON: Ei, cum merge?

(Jill deschide uşa şi apare cu două geamantane în mâini)

JILL: (Punând jos geamantanele) Sunt gata.

DON: Pot să te ajut cu ceva?

JILL: Nu, am făcut tot ce trebuie. Stai, am uitat cârpa cea nouă de praf...şi becurile. Le vrei?

DON: Nu-mi trebuie.

JILL: Atunci...o să rămână pentru viitorul locatar. Ah, era să uit cheia. (Scoate din buzunar cheia şi o aşează pe masa pentru cafea) O las pe măsuță, să i-o dai portarului. Spune-i că a trebuit să plec foarte repede...să nu-i spui că m-am mutat la Ralph. Zi-i că a trebuit să mă întorc repede la Los Angeles. Nu, nu-i bine aşa...

DON: Mie îmi cam miroase a ceva... (Don se duce la bucătărie şi ia din frigider ceva de mâncare)

JILL: Şi poate că-i spui să încuie uşa la loc.

DON: Aştept mai întâi să văd cine se mută aici, poate-i cinevaa-ntâia!

JILL: Ei, sper. Rămâi cu bine, Don, am să te sun din când în când.

DON: Poți să mai aştepți o clipă?

JILL: Mie una, dacă mă hotărăsc să plec undeva, nu-mi place să mă mai opresc din drum, înțelegi?

DON: Am nişte sandvişuri şi nişte orez. Ce zici?

JILL: Mie una, dacă mă hotărăsc să plec undeva, nu-mi place să mă mai opresc din drum, dar, dacă se găseşte cineva care să-mi ofere sandvişuri şi orez...

DON: Bei şi o bere?

JILL: Hm-hm... (Se duce spre sufragerie) Lumânările încă mai ard.

DON: Ştiu.

JILL: Dar mama unde e?

DON: A plecat acasă.

JILL: Nici n-am auzit când a plecat, pe semne că eram în bucătărie. Şi care a fost deznodământul? (Jill şade pe masă punându-şi picioarele pe scaun. Scaote o țigară din poşetă şi o aprinde)

DON: A acceptat „Proclamația mea de independență”!

JILL: Nu glumi!

DON: Şi a semnat statutul. Şi n-ai să crezi dacă-ți spun, dar a hotărât să mă ajute să-mi aranjez prin cameră.

JILL: Ca să arate ca la Scarsdale?

DON: Nu, va arăta aşa cum îmi imaginez eu.

JILL: Bine, dar asta înseamnă o schimbare totală de concepție...

DON: Dar s-a apărat cu disperare.

JILL: Poate că ar fi fost mai bine să fi câştigat ea...Poate ar fi fost mai bine să te întorci acasă...

DON: Bine...dar şi asta înseamnă o schimbare totală de concepție...

JILL: Am revăzut întreaga problemă.

DON: Încetează, te rog. Mi-a trebuit o zi întreagă şi am transpirat un litru de sânge până s-o conving. Mi-ar fi neplăcut să încep acum să te conving şi pe tine!

JILL: Dar nu te-ai gândit niciodată că întreaga viață o să ai nevoie de cineva care să-ți pregătească sandvişurile? Asta nu-ți este mai neplăcută?

DON: Respingătoare imagine!

JILL: Pentru mine una, nu. Te-aş ajuta cu mare plăcere.

DON: Atunci uită-l pe Ralph, uită piesa aceea şi mută-te la mine. Pentru ce nu ți-a dat ție rolul pe care-l doreai?

JILL: Mi l-a dat.

DON: Rolul secretarei, nu cel principal.

JILL: Dar secretara este o fată bună, chiar foarte bună. Şi-apoi eu nu sunt o artistă renumită. Şi-n plus m-am speriat teribil când l-am auzit pe Ralph zicând că piesa asta ar putea ține afişul doi ani. Eu nu pot face acelaşi lucru atâta timp...Asta mi-e firea.

DON: Cine joacă rolul principal?

JILL: Nu ştiu cum o cheamă. O actriță cunoscută, dar are multă experiență din turnee. După părerea mea are ceva experiență şi de la trotuar. E ca o felină...Ştii, Ralph mi-a spus că după concepția lui regizorală, criona nu trebuie să fie mai frumoasă...aşa că m-am mai liniştit.

(Don se duce în sufragerie, aduce o farfurie cu sanndvişuri şi două sticle cu bere. Le pune pe masă)

DON: Muştarul mi s-a teminat.

JILL: (Ia un sandviş şi începe să mănânce) De ce nu-l ai pe Ralph la inimă?

DON: (Surprins) Unde eşti?

JILL: Aici sunt, pe scaun.

DON: Oh, nu mi-am putut da seama de unde-ți vine glasul.

JILL: Nu-ți place, nu-i aşa?

DON: Ți-am spus eu aşa ceva?

JILL: Am auzit că i-ai spus mamei tale.

DON: Ei nu-i place. Eu n-am spus nici un cuvânt despre el. Dar ție îți place?

JILL: Bine-nțeles.

DON: Acesta este lucrul cel mai important.

JILL: Când a fost aici am avut impresia că nu-ți place. Te simțeai cumva stingherit?

DON: Întotdeauna când în încăpere se află mai mult de două persoane, în afară de mine, sunt puțin stingherit. Trebuie să mă concentrez foarte mult asupra celui care vorbeşte, mai ales asupra celui care vorbeşte cu tine. Ralph însă nu-mi place, ăsta-i adevărul.

JILL: Dar cum de poți să-l urăşti? Tu nici măcar nu-l cunoşti ca lumea.

DON: Dar eu n-am spus că-l urăsc.

JILL: Speram să fim toți trei buni camarazi şi aş fi vrut să-ți placă.

DON: De ce trebuie să-mi placă mie? Eu nici măcar nu ştiu ce fel de om este. Şi, la urma urmelor, ce importanță are dacă-mi place mie sau nu. Este aşa de plin de el că nu mai are nevoie de altcineva.

JILL: Nu-i adevărat, e vorba doar de o încredere sănătoasă în propriile forțe.

DON: De unde încredere în forțele proprii? Dacă cineva are cu adevărat încredere în forțele proprii, atunci nu-i nevoie să-i minimalizeze pe alții, aşa cum a încercat el să facă cu Mike Nichols. N-o să treacă mult şi o să te disprețuiască şi pe tine...

JILL: Nu, una ca asta n-o să se întâmple.

DON: Garantez. Oameni în genul lui Ralph se mențin la suprafață doar când îi bagă pe ceilalți la fund...Asta te aşteaptă şi pe tine...după ce o să te aibă frumuşel la mână.

JILL: Ralph nu-ți place pentru că are barbă.

DON: Dar ce au toate astea comun cu barba lui?

JILL: Nimic, dar tu n-ai reuşit să găseşti alt cusur.

DON: La drept vorbind, cred că barba aia este singura parte inteligentă la persoana lui. Şi dacă vrei să ştii, acum îți sunt recunoscător că m-ai silit să pun mâna pe fața lui, deşi ştiai că nu mă dau în vânt după aşa ceva. Tu ai stăruit.

JILL: Credeam că o să-ți placă, are o față drăguță.

DON: Poate când îl vezi, la pipăit nu mi s-a părut. Ştii ce, după părerea mea, nici ție nu-ți place din cale-afară. Bag mâna-n foc!

JILL: (Scurt, repezită) Asta-i de-acum prea mult! Tu crezi că numai pentru că eşti orb le înțelegi pe toate? De data asta te-nşeli, să ştii...

DON: Chiar? Îți place cu adevărat?

JILL: Iisuse Hristoase! Tocmai mi-am împachetat lucrurile în două geamantane enorme, uită-le acolo...Asta nu-i răspuns la întrebarea ta?

DON: Nu.

JILL: (Sare de pe masă şi se duce enervată, spre canapea) Ei, dor asta-i prea de tot!

DON: Ai putea spune despre el că e frumos?

JILL: Din multe puncte de vedere, da.

DON: Are poftă de viață?

JILL: Are, în mod cert are...

DON: Ceea ce-mi lipseşte mie, nu-i aşa?

JILL: Şi asta se poate. Oamenii pot să-şi şi piardă pofta de viață... Chiar dacă o aveau...

DON: Am avut senzația că în preajma lui te-ai simțit cumva stingherită.

JILL: Chiar? Ai avut tu o asemenea senzație?

DON: Neavând posibilitatea să privesc omul în față, eu trebuie să ascult cu mai multă atenție. Şi sunt convins că Ralph se uita la tine într-un fel cam...tâmp. orgolios şi oarecum nerod...

JILL: Pentru nimic în lume nu admit că Ralph Austin ar fi un prost. Nici măcar „oarecum" prost. Şi nici că m-am simțit stingherită în preajma lui. Nici măcar o singură clipă.

DON: Ar fi trebuit să te fi simțit măcar atunci când a spus că e mai talentat decât Mike Nichols.

JILL: Dar poate că şi este, numai că n-a avut ocazia s-o dovedească.

DON: Şi după părerea ta nu-i dovadă de prostie să afirmi un lucru înainte de a-l putea demonstra?

JILL: E-n regulă, nu trebuia s-o spună. Dar eu nu m-am simțit stingherită şi nici n-a încetat să-mi placă din acest motiv...

DON: Eşti îndrăgostită de el?

JILL: Da, în felul meu.

DON: Azi dimineață spuneai că n-ai să te îndrăgosteşti de nimeni, niciodată.

JILL: Asta a fost azi dimineață. Am dreptul, cred, să-mi schimb propria părere sau crezi poate că pentru fiecare astfel de schimbare e nevoie de aprobarea Congresului? De vreo lege?!

DON: (Se ridică, dă scaunul la o parte şi se duce spre Jill) Eu dacă aş fi în locul tău nu mi-aş pierde vremea cu bărbați care au mai mult de treizeci de ani. Nu-ți recomand singurătatea tocmai ție, eu nu consider pe nimeni sfânt, dar ştiu bine că dacă arzi de nerăbdare să ajungi în brațele bărbatului iubit, atunci nu te pot opri nişte sandvişuri şi nişte orez...

JILL: Asta dovedeşte cât de puțin mă cunoşti. Unii oameni fac aşa cum le şopteşte lor glasul inimii...Eu mă conduc după apetit...

DON: Procedezi aşa pentru că mama mea a spus nu ştiu ce...

JILL: Ce să fie din cauză că mama ta a zis nu ştiu ce?

DON: Faptul că pleci. Că n-ai venit la cină. Sunt convins că n-ai uitat. N-ai venit pur şi simplu pentru că ea ți-a spus nu ştiu ce....

JILL: Nici tu însuți nu-ți asculți mama, atunci de ce aş face-o eu?

DON: Atunci de ce pleci? Şi nu începe iar cu prostia aia că-l iubeşti pe Ralph Austin!

JILL: Plec pentru că aşa vreau eu să plec! Cel mai prețios cuvânt pe care îl cunosc eu este libertatea. Sunt liberă şi pot merge oriunde am eu chef să merg!

DON: Mă temeam că plecarea ta are vreo legătură cu mine.

JILL: Plecarea mea n-are nimic comun cu tine, şi n-are nimic comun cu nimeni...

DON: Atunci e bine.

JILL: (Îşi aprinde o țigară, sare-n sus şi-n jos pe canapea şi-l priveşte pe Don) Chiar vrei să ştii de ce plec?

DON: Îți închipui cumva că nu?

JILL: Din cauza ta plec şi mama ta n-are nici un amestec în povestea asta. M-am hotărât s-ao fac dintr-o pornire interioară. (Stinge ţigara) La dracu, dar nici nu ştiu de ce trebuie să dicutăm toate astea!

DON: Îmi dau seama ce vrei să spui...

JILL: Aşadar nici nu mai este nevoie să continuăm discuţia.

DON: Ba e nevoie! Te temi ca de moarte c-am să-ţi rămân spânzurat de gât, nu-i aşa?

JILL: Nu vreau să fiu legată de nimeni, ţi-am mai spus-o!

DON: E-adevărat, mi-ai mai spus-o „Eu nu mă pot lega de nimeni şi nu pot purta de grijă nimănui...”

JILL: Astea-s vorbele mele. Trebuie să am posibilitatea să cobor dacă drumul a început să mă plictisească...

DON: Sau când eu te plictisesc...

JILL: Exact.

DON: Dar dacă ai să începi tu să mă plictiseşti?

JILL: (La această posibilitate nu s-a gândit niciodată) Să te plicitisesc eu pe tine...!?

DON: Încă n-ai reuşit să plictiseşti pe nimeni?

JILL: Întotdeauna am terminat înainte de a veni astfel de clipe...

DON: Atunci, cu Ralph ar fi trebuit să încetezi mai înainte de a fi început...Dar să-l părăseşti pe un orb, nu-i tocmai atât de simplu, nu-i aşa?

JILL: Faptul că eşti orb nu are nici un amestec aici.

DON: Pentru Dumnezeu, dar ştii la fel de bine ca şi mine că are! Te-ai debarasa cu inima uşoară de Ralph, sau de Sebastian, sau de Irving, dar te-ar mustra conştiinţa dacă l-ai părăsi pe Donko cel orb! Şi nici n-ar fi chiar aşa de uşor! Poţi să mă urăşti sau să mă iubeşti, dar nu pleca pentru că sunt orb! Şi nici nu rămâne pentru că sunt orb!

JILL: Cine-s Sebastian şi Irving?

DON: Nimeni, am zis şi eu aşa...

JILL: Uneori nu te înţeleg prea bine, tu da?

DON: Ce eu da?

JILL: Tu te înţelegi?

DON: Da, şi te înţeleg şi pe tine...adică ceea ce n-ar fi reuşit nici Einstein!

JILL: Eram convinsă că mă înțelegi, dar observ acum că nu-i chair aşa. Tu nu-ți poți închipui că plecarea mea nu are nici o legătură cu faptul că tu nu vezi. Pentru că n-are nici una! Noi doi suntem foarte diferiți...poate că nu-i adevărat că contrastele se atrag, dar asta nu însemnă că aparțin aceluiaşi întreg. Gândim fiecare în alt fel...Eu sunt convinsă că mai devreme sau mai târziu, te-aş răni cu ceva...Şi eu nu vreau să-ți fac nici un rău...

DON: De ce? Doar faci rău şi altora...De ce ai proceda atfel tocmai cu mine?

JILL: Nu vreau să fiu o a doua Linda Fletcher. Ea ți-a făcut mult rău, nu-i aşa?

DON: Dar m-a şi ajutat. M-a ajutat când aveam mai multă nevoie de ajutor.

JILL: Aşa ceva eu nuz-ți pot promite. Cine ştie unde am să mă aflu eu în clipa când tu vei avea cea mai mare nevoie de ajutor!

DON: Dar tu ai mai multă nevoie de mine...decât am eu de tine! (Don cântă)

JILL: Cunosc cântecul ăsta...Oamenii care au nevoie de ajutor sunt cei mai fericiți oameni din lume. Dar nu vreau să-l cânt!

DON: Dar tu ce cânți?

JILL: Cântecele care îmi plac mie încă nu s-au compus... Dar, acum trebuie să plec...

DON: Îmi pare bine că ai spus trebuie să plec şi nu vreau să plec.

JILL: Dacă-i aşa, atunci rămâi cu părerea ta de bine, Don. Despărțirile prelungite n-au nici un haz!

DON: Despărțirea noastră a avut loc mai demult...

JILL: Am să vin să te mai văd...

DON: Şi eu pe tine...Şi-am să mă gândesc des la tine...Am să mă gândesc ani întregi la tine...Şi-am să vreau să ştiu dacă ți-ai putut lega sufletul de cineva...

JILL: (Îndepărtându-se în direcția uşii) Sper să nu se întâmple...

DON: Acum pleci pentru că ți-e teamă că te-ai putea îndrăgosti de mine... şi nu eşti suficient de matură pentru a-ți asuma o asemenea responsabilitate... Ce milă mi-e de tine... Până şi să fii orb e mai bine decât să fii ca tine!

JILL: Dar eu vreau să fiu liberă...!

DON: Liberă?1?! (Jill pleacă închizând uşa în urma ei)

(Strigând după ea cât poate mai tare) Nu am nevoie de tine! N-am să am nevoie de tine niciodată! NICIODATĂ! (reintră încet Jill cu geamantanele în

mâini. Le pune jos şi-l caută prin cameră pe Don. Îşi stăpâneşte cu greu un strigăt când îl vede pe Don şi îşi dă seama ce s-a întâmplat. Don se ridică ținându-şi cu mâna umărul lovit) Ei, cine e? Cine a venit?

JILL: (Încordarea a mai părăsit-o) Nu te teme, nu-i mama ta! (Se duce şi se aşează lângă el pe podea)

DON: Ce cauți tu aici?

JILL: (Se întoarce cu spatele spre el) Ştii doar că nu reuşesc nici odată să-mi închei singură toți nasturii. (Don ridică, nesigur, mâna. Pipăie bluza, găseşte nasturii şi-i încheie încet, în timp ce cade încet

C O R T I N A